

คุณ MOUNTAIN : ตอนนี้อยู่ได้ปรับทิศทางนอน เป็นแนวเดียวกับแม่เหล็กโลกแล้วครับ คือ ศีรษะหันไปทางทิศเหนือ ผลที่ได้ทางกายหาย.. ทำให้ไม่เมื่อยล้า เวลาตื่น ปกติจะปวดเมื่อย

การกำหนดฝันคล้ายๆ กำลังจะเข้าที่ เริ่มมีความชัดเจนขึ้นมาบ้าง แต่ยังจับสาระไม่ได้ เมื่อคืนตอนตีสอง กว่าๆ ตื่นขึ้นมา เข้าห้องน้ำ แล้วกลับมาอน กำหนดฝันใหม่ ปรากฏฝันเหมือนกับจิตวิญญูณภายใน แยกออกไปทำอะไรสักอย่างในห้องๆ หนึ่ง และคล้ายๆ กับว่า เคยฝันแบบนี้มาก่อน เลยนำมาคุยแลกเปลี่ยนกันฟังครับ

Nova Analai : คุณ Mountain นอนเหนือ-ใต้แล้วหายปวดเมื่อย ทำให้ได้หลักฐานยืนยันเพิ่มมาอีกหนึ่งราย จากหลายๆ รายที่พี่น้องเขียนแนะนำให้นอนเหนือ-ใต้

ตัวพี่นักเขียนเองเคยหมอนรองกระดูกคอเคลื่อน (disc dislocated) พอเปลี่ยนมานอนเหนือใต้ ด้วยท่านอนหงาย ตื่นมาไม่ปวดเท่าที่เคย จากที่หมอนให้ทำกายภาพ 2 ปีกว่าแล้วไม่ได้ผล หมอบอกว่าต้องผ่าตัด แล้วตามเหล็กตรงข้อต่อคอกับกระดูกสันหลังไว้ตลอดชีวิต ได้นอนเหนือใต้รักษาตนเองด้วยการนอนสมาธิ หนีหมอนไปออกกำลังด้วยการว่ายน้ำ disc ไม่เคยเคลื่อนอีกเลย ทั้งที่เคลื่อนเรื่อยๆ มา 11 ปี

ไปขโมยทักษะการว่ายน้ำมาจากความฝัน คือฝันเห็นเด็กผู้หญิงตัวดำๆ ว่ายน้ำเก่งเหมือนนางเงือก ว่ายน้ำตามเขาไปสักพักก็กลายเป็นเขา ปกติแล้วว่ายน้ำขวงบ่อได้ 12 เมตร หยุดประมาณ 3 หน ตื่นมาก็ว่ายน้ำเอา ว่ายน้ำไม่ยักกะเหนื่อย ว่ายน้ำได้ 50 เมตรวันแรก จากนั้นภายใน 3 เดือนก็ว่ายน้ำตามยาวสระได้ 1,000 เมตรต่อเนื่อง

ที่นี้ขอให้คุณ Mountain และพวกเราที่มีอาการปวดเมื่อยหรือมีปัญหาสุขภาพอื่นๆ ลองใช้วิธีเหนี่ยวนำกระแสแม่เหล็กไฟฟ้าของโลกให้ผ่านร่างกายเวลานอนนะคะ คือเริ่มจากจินตนาการว่า มีพลังงานจิตวิญญูณ หรือ กระแสจากพลังจักรวาลผ่านเข้าทางหัวแม่เท้า

นับ 1-5 จินตนาการว่ากระแสผ่านจาก-หัวแม่เท้า-มาถึงสันเท้า

นับอีก 1-5 จินตนาการว่ากระแสผ่านจาก-สันเท้า-มาถึงหัวเข่า

นับอีก 1-5 จินตนาการว่ากระแสผ่านจาก-หัวเข่า-มาถึงสะโพกและครอบคลุมมือไปถึงข้อมือ

นับอีก 1-5 จินตนาการว่ากระแสผ่านจาก-สะโพก-มารวมที่ก้นกบ

นับอีก 1-5 จินตนาการว่ากระแสผ่านจาก-ก้นกบ-มาถึงท้องน้อย (ใต้สะดือ)

นับอีก 1-5 จินตนาการว่ากระแสผ่านจาก-ท้องน้อย-มาถึงเหนือสะดือ 2 นิ้ว

นับอีก 1-5 จินตนาการว่ากระแสผ่านจาก-เหนือสะดือ-มาถึงกลางอก

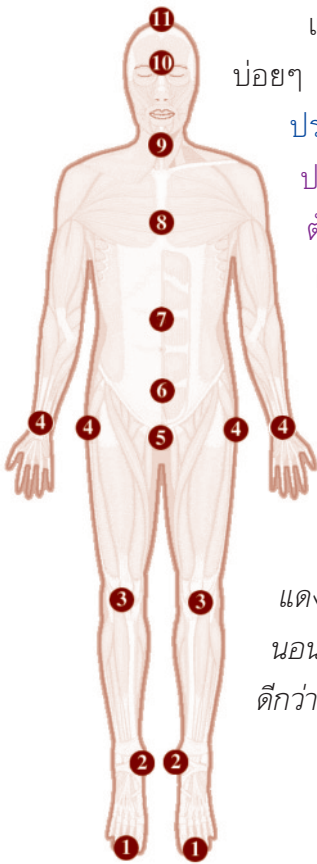
นับอีก 1-5 จินตนาการว่ากระแสผ่านจาก-กลางอก-มาถึงฐานคอ (ใต้ลูกกระเดือก)

นับอีก 1-5 จินตนาการว่ากระแสผ่านจาก-ฐานคอ-มาถึงตาที่สาม (หว่างคิ้ว)

นับอีก 1-5 จินตนาการว่ากระแสผ่านจาก-ตาที่สาม-มาถึงกลางกระหม่อม

นับอีก 1-5 จินตนาการว่ากระแสผ่านจาก-กลางกระหม่อม-ออกคืนสู่จักรวาล

ใครนอนหลับยาก อาจใช้นับ 1-10 หรือ 1-20 แทนแต่ละช่วง และหากนับแล้วจิตไม่สงบให้ย้อนกลับไปซ้ำช่วงที่ผ่านมาแล้ว เช่น นับขึ้นมาถึงหัวเข่า จิตยังวอกแวก ให้กลับไปเริ่มนับใหม่ตั้งแต่หัวแม่เท้า หรือย้อนกลับไปแค่สันเท้า หากจดจ่อได้ดีจะรู้สึกได้ว่า ร่างกายส่วนที่ถูกครอบคลุมด้วยกระแสจะชา จนในที่สุดเมื่อไปถึงตาที่สาม ตัว แขน ขาจะชาหมด แทบจะกระดิกไม่ได้ หากนอนกำหนดไว้ที่ตาที่สามแล้วขอหลับ ขอฝันขอจำ จิตจะเป็นสมาธิ เหนี่ยวนำให้ฝันและมีสติสัมปชัญญะคมชัดขึ้นเรื่อยๆ

แรกๆ อาจพบว่านับไปไม่ถึงไหนก็หลับแล้ว คนหลับยากอาจหลับง่ายขึ้น แต่ถ้าทำบ่อยๆ ทุกคืนจะได้ผลค่ะ เมื่อนับไปถึงตาที่สามแล้วไม่หลับ ประสาทสัมผัสทั้งห้าจะปิด ประสาทสัมผัสภายในจะทำงาน ตั้งจิตแล้วป้อน keyword หรือคำถามจำเพาะ จะปรากฏให้เห็นหรือได้ยิน บางคนอาจเผชิญกับภาวะที่เหมือนผีอำ หรือไฟดูด อย่าตกใจ ตัวเรากำลังหลับ จิตเรากำลังตื่น เป็นภาวะที่เปรียบได้กับ ฌาน 4 ที่เคยกล่าวมาแล้วค่ะ

ดูกระตุกคุณ Mountain ก็สวดสวยดีเป็นพิเศษนะคะ ไม่น่าจะเมื่อยได้เลย

คุณ mead : พี่เม้าส์ได้วิชา “นอนปรับสมดุลกายจากพลังสนามแม่เหล็กโลก” จากพี่นักเขียนอีกวีวิชาแล้วครับ

เคยรู้มาว่าการนอนขวางกระแสแม่เหล็กโลกไม่ค่อยดีนัก เพราะเมื่อดเลือดแดงจะเคลื่อนที่ขัดติดกับผนังหลอดเลือด ทำให้เกิดการอุดตันในเส้นเลือดได้ง่าย การนอนตามแนวเส้นแรงแม่เหล็กโลก **เหนือ-ใต้..** ทำให้เมื่อดเลือดของเราไหลเวียนได้คล่องตัว ดีกว่ามากครับ..โรคภัยไข้เจ็บจะลดลง ลองนำวิชานี้ไปปรับห้องนอนกันดูครับ

คุณ axzon47 : ได้เห็น สัญลักษณ์แสดง การจบบท จากหนังสือ ที่เป็น จุดกลมวางเรียงกันแล้วมีจุดกลมๆ เล็กๆ เรียงเป็นรูปคลื่น เห็นแล้วเข้าใจเลยครับพี่นักเขียน จักรวาลเป็นหนึ่งเดียวกัน ทุกสิ่งมีสัมพันธ์กัน

Nova Analai : คุณ axzon47 สูดยอดจริงๆ เขียนมาแค่ 2 บรรทัด เล่นเอาพี่นักเขียนต้องไป rewind ทั้งโลก แห่งความฝันและโลกแห่งความเป็นจริงหลายม้วน...

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการจบบทในหนังสือ เป็นสัญลักษณ์ที่พี่นักเขียนได้มาจากความฝันอีกเช่นกัน โดยรับเอามาด้วยความรู้สึกที่ว่า เป็นสัญลักษณ์ของแหล่งข้อมูลรวมที่อยู่เหนือกฎเกณฑ์ของช่องว่าง-ระยะทาง และกาลเวลา เป็นข้อมูลความรู้อันเป็นสากลโลก ข้ามชาติภพ ข้ามมิติ ซึ่งเป็นข้อมูลสำหรับการพัฒนารูปกาย และภาวะจิตในแต่ละมิติ

เมื่อตื่นขึ้นมาลองใช้ graphic software ทำขึ้นตามรายละเอียดที่ได้จากความฝัน ทำแล้วก็งงๆ ว่ามันคือสัญลักษณ์อะไรหนอที่เป็นสากลในโลกทางกายภาพด้วยหรือเปล่า เพราะหากมันเป็นสัญลักษณ์ที่ไปพ้องกับอะไรเข้า แล้วความหมายแตกต่างไปจากที่เราคิดว่าเรารับมา มันจะขัดแย้งกันหรือเปล่า แต่ก็มีเชื่อว่าเป็นสัญลักษณ์ที่มีความหมายอย่างแน่นอนไม่น้อยไปกว่าสาระอื่นๆ ในหนังสือ และวันหนึ่งก็ “บังเอิญ” ได้คำอธิบายจากเพื่อนรัก ที่พี่นักเขียนและเขาเรียกกันและกันว่าเป็น จิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ ชื่อ Rebecca ซึ่งชอบแหวะมาทานกาแฟที่บ้านเป็นประจำ (กาแฟทำให้ปิ้งอะไรบางอย่าง ไม่น่าทำให้สมองฝ่อนะคะ)

Rebecca มาเห็นสัญลักษณ์นี้บนจอ computer เขาถามว่าพินักเขียนว่าได้มาจากไหน ไม่ทันตอบ เธอก็หัวเราะแล้วล้อว่า “เอ ทำไมฉันไม่ได้ฝันเห็นด้วยละคราวนี้” (รู้จักกันมา 7 ปี แต่เหมือนรู้จักกันมาหลายชาติภพ - ฝันร่วมกันบ่อยๆ) แต่กลับถามว่าทำไมมันดูเหมือนสัญลักษณ์ของ Crop Circle - คຸ້ນๆ ตา ลองหากันใหม่ แล้วเราก็ตาโตด้วยกันทั้งสองคน ขนหัวลุกไปตามๆ กัน เมื่อ...

พบภาพสัญลักษณ์นี้หลายแห่งที่เกิดจากปรากฏการณ์ตามทุ่งนา ทุ่งข้าวโพด ที่เรียกกันว่า Crop Circle มีปรากฏทั่วโลก และมักเกิดตอนกลางคืนโดยไม่มีผู้รู้เห็น และคนจำนวนมากเชื่อว่าเกิดจากการ landing ของยานพาหนะต่างดาวหรือเกิดจากการส่งสัญญาณมาจากกระยะไกล (ต่างดาว) นักวิทยาศาสตร์พบว่าทุกแห่งที่มีสัญลักษณ์เหล่านี้ปรากฏขึ้น จะเต็มไปด้วยสนามแม่เหล็กไฟฟ้า ซึ่งวัดได้ด้วยเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์

ภาพข้างล่างนี้

สีดำ เป็นภาพพินักเขียนทำเองด้วย photoshop จากความฝัน

ภาพถ่ายทางอากาศ เป็นภาพจากทุ่งนาและทุ่งข้าวโพดในประเทศอังกฤษ

สีม่วง เป็นภาพที่เพิ่ง google เจอตะกั่วนี้ยะ...ไปพบว่าเป็นสัญลักษณ์ของ DNA

Nova Analai : การใช้ประสาทสัมผัสที่หกเพื่อ “หาของหาย”

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ Chalhoei

ขอบคุณอาจารย์อย่างสูงครับ (ขอเรียกอาจารย์ครับ เพราะท่านก็เป็นครูบาอาจารย์ของผมคนหนึ่ง) ที่เมตตาตั้งฉายาให้ ว่านักเรียนผู้มีเอกลักษณ์สารพัดรูปแบบ 555 ชอบฉายานี้ครับเพราะตรงกับตัวตนในเครื่องพรางปัจจุบัน

ก็มีประสบการณ์ อันนี้ไม่ใช่ความฝันครับ เป็นช่วงที่หมกำลังศึกษาคำสอนของท่านอาจารย์อนาลัย ผมจำไม่ได้ว่าอยู่เล่มไหน อาจารย์อนาลัย สอนว่าให้ฟังจากเสียงภายในของเรา พอดีผมมีปัญหาเรื่องการทำงาน เด็กๆ หัวสตุที่ถูกคำสั่งมาให้หามาแล้วไม่เจอและเรื่องนี้เจ้านายผม ให้ผมรายงานเรื่องนี้ให้นายทราบด้วย เพราะลูกค้าปรับเราแน่นอนถ้าของส่งไม่ครบ ผมก็เริ่มสอบสวนสโตร์ สอบสวนหัวหน้า ทุกคนยืนยันเป็นเสียงเดียวว่าลูกค้าส่งมาให้ไม่ครบ และบางส่วนก็ทิ้งเป็นเศษขยะขายไปแล้ว ก็ด้วยความกดดันที่กลัวโดนปรับและกลัวถูกนายตำหนิว่าควบคุมดูแลอย่างไรให้งานมีปัญหา ก็เลยนั่งไปสักครู่ ถามจิตดูว่าเอาไงดี ก็ปรากฏความรู้สึกว่าของยังอยู่ในโรงงานไม่ได้หายไปไหน จึงให้หัวหน้า ไปหาดูอีกครั้ง ค้นให้ทั่วโรงงาน ก็เกือบชั่วโมงครับ ทุกคนที่ไปหา ก็บอกเป็นเสียงเดียวว่าหาไม่เจอ แต่ผมเชื่ออารมณ์ของผมขณะนั้น ผมมีความสุขไม่ได้กังวล ผมเดินไปหยิบไมโครโฟนขึ้นบนเก้าอี้สูงเรียกพนักงานทั้งหมดก็เกือบร้อย และประกาศให้หาชิ้นงานตามตัวอย่างนี้ให้ได้ และผมก็ขึ้นออฟฟิศไป ปรากฏว่ายังไม่ทันถึงห้านาที ได้ยินเสียงพนักงานปรบมือ ดีใจร้องวิ๊ดวิ๊ดกันลั่น คือหากันเจอ ของก็อยู่ในโรงงานนั้นแหละ ไม่ได้หายไปไหน

เล่าเสียงยาวเลย ก็เป็นประสบการณ์ที่เกิดขึ้นจริง ที่เราฟังเสียงของเรา (ไม่ใช่เสียงที่เราฟังกันทั่วไปครับ แต่เป็นความรู้สึกแรกที่เรารู้ได้) อาจารย์ว่าเป็นไปได้หรือเปล่าแบบนี้ หรือว่าเหตุบังเอิญครับ แต่ไม่ใช่ครั้งเดียวครับ บางครั้งจิตเริ่มแรกบอกว่ามีปัญหาแน่ ก็มีจริงๆ ครับ แคนี่ก่อนนะครับยังมีประสบการณ์อื่นอีกครับ ความฝันก็มีครับ ผมอาจจะทักทักเอาเองก็ได้ แต่ผมเชื่อในสิ่งที่ผมได้รับรู้ครับและขอเรียนรู้เพิ่มเติมครับ ก็สัญญากับอาจารย์อนาลัยแล้วนี้ครับว่าจะ ทำทาย ใฝ่รู้และมีสุข ครับ

เมื่อเช้านี้พี่นักเขียนตื่นขึ้นมากับความคิดว่า วันนี้จะแชร์กับพวกเราเรื่อง การใช้ประสาทสัมผัสที่หกเพื่อ “หาของหาย”

ก็ “บังเอิญ” คุณเฉลย มาเฉลยประสบการณ์ของหายให้พวกเราฟังพอดี เรียกได้ว่า พิสูจน์ล่วงหน้าให้พวกเราทราบว่า เราจะหาของหายด้วยประสาทสัมผัสที่หกได้จริงๆ ทำให้พี่นักเขียนสบายใจเฉิบว่ามีผู้ทำงานให้เราเสร็จไปแล้วตั้งแต่ก่อนที่พี่นักเขียนจะตื่นเสียอีก เพิ่งจะคุยเรื่องนี้กับพวกเราไปเมื่อวานนี้เองว่า เราสามารถทำงานในความฝันได้ แต่กรณีวันนี้ยิ่งดีไปใหญ่ คือ นอกจากจะทำในฝันแล้ว ไม่ต้องลงแรงในฝันอีกด้วย แต่กลับเป็นงานที่คนอื่นทำให้จริงๆ ยามตื่น ส่วนพี่นักเขียนก็นอนหลับปุ๋ยอย่างเดียว อย่างนี้เรียกว่าสุดยอดเลยนะคะ ต้องขอบคุณ คุณเฉลยมากๆ

คุณเฉลยใช้ประสาทสัมผัสที่หกอย่างเป็นธรรมชาติ คือใช้ความรู้สึก ที่ทำให้รู้ว่าของที่หายนั้นอยู่ที่ไหน พวกเรามาก็ค่อยเชื่อถือความรู้สึกเล็กๆ ของเราเท่าที่ควร

คุณน้อง leogirl พูดได้ถูกประเด็นมากกว่า หากเราไม่เชื่อตนเองเรามักเสียใจภายหลัง

คุณ zipper ก็สนับสนุนความเป็นจริงนี้จากประสบการณ์โดยตรง

ส่วนคุณ Mead ก็บอกวิธีการที่พ่อกเขียนเตรียมจะมาบอก คือ คุณ Mead บอกว่า การรับฟัง สัญญาณจากจิตแวบแรก.. มักถูกต้องเสมอ ให้ปรับแนวคิด เป็นอิสระจากความเชื่อ แล้วทุกอย่างจะคมชัดขึ้น

ทุกครั้งที่ของหาย ไม่ว่าจะ เป็นของใครในบ้าน พอมีใครถามขึ้น พี่นักเขียนจะตอบแบบทันควัน ที่เห็นภาพปรากฏแวบขึ้นมาภายใน เช่น “ลูกชายถามว่า ใครเห็นนาฬิกาผมบ้างครับ?” โดยไม่ต้องคิดเป็นเหตุ เป็นผลว่า เขาไปทำอะไร? ที่ไหน? เมื่อไหร่? ครั้งสุดท้ายที่ใส่นาฬิกาทำอะไรอยู่? ซึ่งเป็นการใช้ความคิดแบบ เป็นเหตุเป็นผลด้วยสมองซีกซ้ายที่เรามักทำกัน ซึ่งดูก็น่าจะได้ผล และบางครั้งก็ได้ผล – หากการติดตามย้อนหลัง นั้นเป็นไปได้ตามเส้นทางแห่งกาลเวลาโดยไม่ขาดตอน แต่การที่ของหายมักเกิดจากการที่สติสัมปชัญญะของเรา ขาดตอนที่ จะติดตามและจดจำประสบการณ์ของเราเองตามเส้นทางแห่งกาลเวลาส่วนหนึ่ง และอีกส่วนหนึ่ง ก็เกิดจากการที่เราไม่ได้อยู่ในเหตุการณ์นั้นๆ ด้วยซ้ำไป คือไม่ได้อยู่ในช่องว่างและกาลเวลานั้นๆ เช่นในกรณีของคุณเฉลย ของที่หายไม่ได้ผ่านตา หรือผ่านมือเรา เราจะรู้ได้อย่างไร? และในกรณีของคุณ zipper เหตุการณ์นั้นๆ ที่ทำให้คุณ zipper จำต้องใช้กุญแจยังไม่ถึง เราจะรู้ตัวและเตรียมการล่วงหน้าได้อย่างไร?

เรารู้ได้ด้วยประสาทสัมผัสที่หกหรือด้วยอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการ ซึ่งในที่นี้ ไม่ได้หมายถึงการสร้างภาพด้วยจินตนาการอันเกิดจากจิตวิจารณ์ว่ามันน่าจะอยู่ที่ไหน หรือเหตุการณ์ในอนาคต น่าจะเป็นไปอย่างไร? แต่หมายถึงจินตนาการที่คุณ Mead เรียกว่าเป็นสัญญาณจากจิตแวบแรก เป็นนิยามที่ เยี่ยมยอดมากๆ มันผุดขึ้นมาในอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดที่เรายังไม่ทันจะคิดหรือวิจารณ์ พี่นักเขียนต้องขอ จดคำนิยามของคุณ Mead ไว้ในสมุดบันทึกไว้ใช้ถ่ายทอดประสบการณ์ที่หาค่าอธิบายยาก เอ... หรือจะมีใครจดให้ แล้วรีเปลาะคะ? ห้องวิทย์ฯ นี้มีแต่ gas ไวไฟ แถมยังเป็น gas ไวไฟต่างมิติอีกด้วย พี่นักเขียนแค่ตั้งท่าว่าจะจุดไม้ขีดในมิติแห่งความฝัน ในโลกซีกนี้คือทวีปอเมริกา ยังไม่ทันจะฝัน ยังไม่ทันจะตื่น มีคนจุดไม้ขีดเสร็จแล้ว จุดเทียนไขให้อีกด้วยทางเมืองไทย พอพี่นักเขียนตื่นมาสู่มิติยามตื่น ห้องวิทย์ฯ ของเราก็กว้างโลวไปหมด

คุณ*Jaynarol : พี่ๆ ทุกคนครับ หลังจากผมนั่งสมาธิก่อนนอนทุกครั้งทำให้ผมมีสติขึ้น (นิดหนึ่ง) แต่ที่แน่ๆ คือผมจำความฝันตัวเองได้แม่นยำขึ้น+กับจำรายละเอียดของความฝันและจำความฝันได้นานขึ้น แต่ที่ผมยังคาใจอยู่อย่างหนึ่งนะครับ ทำไมผมถึงไม่มีสติในฝันตัวเองสักที คือฝันแบบปล่อยเลยตามเลยอะครับ

ทำไงถึงจะมีสติในความฝันได้ซักทีใครพอจะสรุปวิธีฝึกให้ผมได้มั้ครับ^^

Nova Analai : เมื่อนั่งสมาธิแล้วนอนต่อนะคะ ให้ตั้งใจว่าจะฝันเพื่ออะไร อยากเผชิญกับความฝันที่แสดงให้เราเรียนรู้เกี่ยวกับอะไรก่อน ตั้งใจท้ง่ายๆ ก่อนอย่าซับซ้อน เช่น ตั้งใจท้งว่า ขอเผชิญกับความฝันที่แสดงให้เราเห็นว่าชีวิตของฉันทจะเป็นอย่างไรถ้าฉันทเป็นนักร้องนั้นที่ประสบความสำเร็จ เป็นต้น โจทย์หรือ keyword นี้เสมือนการตั้งใจขอลองใช้ชีวิตในชาติภพที่เราเป็นนักร้องชื่อดังในความฝัน เพื่อเรียนรู้ปัญหาและประสบการณ์หรือคุณค่าด้านต่างๆ ที่เราเดาไม่ได้ คิดไม่ออกตอนตื่น

เมื่อเราตั้งใจ หรือตั้ง keyword ขึ้นมาแล้ว สติสัมปชัญญะจะทำหน้าที่เสมือน navigator ที่หันเหการจดจ่อของจิตวิญญาณไปสู่ทิศทางนั้นๆ หากเราปราศจากเจตนา ความปรารถนาที่จะเรียนรู้ และปราศจากความเชื่อว่าเราจะรู้เห็นและจดจำได้ในความฝัน จิตวิญญาณจะเปลี่ยนวิธีการจดจ่อไปอย่างสะเปะสะปะ ไปตามความคิดเล็กๆ น้อยที่ผุดขึ้นมา ซึ่งเราเองก็ไม่ได้สนใจที่จะจำ ตื่นมาจึงมักจะจำความฝันไม่ได้ ต่อเมื่อเราตั้งใจที่ฝันเพื่อรู้เห็นสิ่งที่เราอยากรู้ อยากเห็น สติสัมปชัญญะของเราจะคมชัดอย่างเป็นธรรมชาติ ไม่ต่างไปจากว่า เราชอบอะไรยามตื่น เราก็มักจะมองตาไม่กะพริบ หากเราไม่สนใจเราก็มองผ่าน

ดังนั้นหลักการสำคัญที่จะทำให้เราฝึกฝันที่จะมีสติสัมปชัญญะที่คมชัดได้ยามฝัน ก็คือการสั่งการการตั้งใจ หรือ keyword เพื่อกำหนดว่าเราปรารถนาจะรู้อะไร เห็นอะไร ได้ไปรู้ไปเห็นตามปรารถนาแล้ว จิตวิญญาณก็จะจดจ่อเพราะจิตวิญญาณใฝ่รู้

หากตื่นมาวันใดจำได้ ให้พยายามจด การจดความฝันทำให้เราพัฒนาระบบความจำและระบบการถ่ายทอดได้ดีขึ้น หากจดบ่อยๆ เท่าที่พอจะจดได้ จะพบว่า ยิ่งจดยิ่งจำได้ และในขณะที่เดียวกันยิ่งจำได้ก็ยิ่งจดคะ ไม่งงนะคะ ถ้างงพักทานขนมก่อน

คุณ vir : ผมได้อ่านหนังสือธรรมชาติของชาติภพ ของ อ.โนวา อนาลัย แล้ว มีข้อสงสัยหลายประการครับ เนื่องจากพยายามที่ปรับความคิดเพื่อให้ไปในทางเดียวกับความรู้ที่ได้เคยทราบ และที่ยึดถือตลอดเวลาคือคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า หนังสือ อ.ปริญา ก็เคยอ่าน ของ อ. ศุภวรรณ กรีน ก็เคยอ่าน อยากทราบหลายประการแต่คงทยอยถามท่านผู้รู้ละกันครับ

คืออยากทราบว่า ท่าน อ.โนวา อนาลัย ถ้าเทียบกับทางพุทธศาสนาแล้ว เสมือนท่านคืออรุปรหม ใช่ไหมครับ เพราะได้ทราบว่าพรหมจะมีอายุยาวนานมากๆ เป็นหลายกัลป์

จิตวิญญาณเดียวกันแต่ต่างร่างมีอยู่อย่างจำกัดไหมครับ เพราะเคยจำได้ว่า อ.ปริญา บอกว่าจิตวิญญาณจะแบ่งออกได้อีก 38 จิตวิญญาณ และถ้าหากไม่จำกัด สิ่งใดที่ชี้ให้จิตวิญญาณแบ่งออกครับ

ถ้าความเชื่อสร้างวัตถุธาตุ สภาวะแวดล้อม ประสบการณ์แล้ว ทำไมวัตถุธาตุ สภาวะแวดล้อมจึงมีอยู่ก่อนที่เราเกิดครับ

ความฝันเป็นมิติแห่งความเป็นจริง ที่อยู่ต่างมิติ จริงเสมอไหมครับ เช่นตอนเด็กๆ เคยฝันว่าเป็น superhero จะมีมิตินั้นอยู่จริงได้อย่างไรครับ

ลิงกล่าวในหนังสือพูดถึงแต่เฉพาะมนุษย์เท่านั้นใช่ไหมครับ ในเรื่อง ความเชื่อ จิตนาการ อารมณ์ แล้วสัตว์ลงไปถึงสิ่งมีชีวิตชั้นต่ำ จะมีจิตวิญญาณ ที่มีความเชื่อ จิตนาการ อารมณ์ เหมือนเช่นมนุษย์ได้หรือครับ ก็ในเมื่อบางที่มนุษย์ก็ไปเกิดเป็นสัตว์ แม้นแต่สัตว์ชั้นต่ำก็อยู่ด้วยสัญชาตญาณไม่ใช่สมอง

การที่ผู้เขียนบอกว่าทะเลาะกันทุกภพชาติทุกภพชาติดำเนินไปพร้อมกันหมด เป็นการกล่าวเพื่อให้เราเข้าใจง่ายๆ เท่านั้นใช่ไหมครับ แต่มีได้หมายความว่าเช่นนั้นจริงๆ เพราะพร้อมกันหมดในมิติของเวลาหมายถึงขณะเดียวกันทั้งสิ้น แต่จริงๆ ผู้เขียนหมายถึงไม่มีมิติของเวลาใช่ไหมครับ

การเรียนรู้ของจิตในสภาวะหนึ่งๆ จะเป็นไปได้ยากมาก เช่น ณ ชาติภพหนึ่งเราทำให้ผู้อื่นต้องทุกข์ร้อน โดยไม่เห็นใจผู้อื่นเลย ชาติภพต่อไปจะต้องต้องมาเกิดเป็นผู้ที่ถูกทำให้ทุกข์ร้อน เพื่อเรียนรู้ที่จะเห็นอกเห็นใจผู้อื่น แต่ความเป็นจริงจิตมนุษย์มักโต้ตอบกันด้วยตาต่อตาฟันต่อฟัน จะผูกอาฆาตแทนที่จะเรียนรู้แล้วอย่างนี้จะบอกว่าเกิดมาเพื่อเรียนรู้ได้อย่างไรครับ หรือว่า นั่นก็คือสิ่งที่พระพุทธองค์ทรงสอนสั่งพวกเราให้หมั่นเจริญพรหมวิหารสี่ให้มาก ละ โลก โกรธ หลง ใช่ไหมครับ

ขอขอบคุณท่านผู้เขียน หรือใครที่จะให้ความกระจ่างให้ปรากฏครับ ขอขอบคุณครับ

Nova Analai : สวัสดีค่ะ คุณ vir ยินดีต้อนรับสู่ห้องวิทย์ฯ ค่ะ ก่อนอื่นพินักเขียนต้องขอออกตัวว่า ไม่ใช่ผู้รู้ทางด้านพุทธศาสนาหรือศาสนาใดๆ เป็นพิเศษ เป็นชาวพุทธโดยกำเนิด เรียนโรงเรียนคริสต์ตั้งแต่อนุบาลจนจบมัธยมปลาย ศึกษาสมาธิแนวพุทธ+คริสต์+เต๋า ทุกวันนี้สอนสมาธิแนวผสมให้กับเพื่อนๆ ทุกชาติภาษา ทุกศาสนา ทุกวัยอยู่ที่ Kansas ค่ะ (อยู่ใน Heartland ของ Bible Belt หรือหัวใจของชาวคริสต์ ในเชิงภูมิศาสตร์นะค่ะ)

เมื่อมาเขียนหนังสือโดยทำหน้าที่ล่ามและเลขาคำให้ท่านอาจารย์อนาลัย ซึ่งเป็นครูบาอาจารย์ที่ปราศจากร่างกายตัวตน แต่เต็มไปด้วยบุคลิกภาพ อารมณ์รักและเมตตา ท่านได้ถ่ายทอดข้อมูลความรู้มากมายมาให้ ซึ่งพินักเขียนได้ถอดรหัสออกมาเป็นหนังสือ 10 เล่มนั้น พินักเขียนไม่อาจจะกล่าวได้ว่า ท่านคือใคร หรือ

มีภาวะอย่างไรที่เปรียบได้กับบุคลิกภาพตามคัมภีร์ศาสนาใดศาสนาหนึ่งเพียงศาสนาเดียว เพราะหากจะพยายาม บรรจุมุมมองของท่านให้เข้ากับค่านิยมในศาสนาหนึ่งๆ อย่างมากที่จะทำได้คือต้องตัดทอนภาวะอื่นๆ ของท่าน ที่คล้อยจองกับค่านิยมในศาสนาอื่นๆ ออกไปด้วย

เรามักจะยอมรับโดยปริยายว่า วิทยาการต่างๆ ในโลกเป็นสิ่งที่ทำให้โลกของเราเจริญก้าวหน้า ทางด้านกายภาพ เราได้รับเอาวิทยาศาสตร์การแพทย์สมัยใหม่ของตะวันตกเกี่ยวกับการรักษาทางยา การผ่าตัด การฉีดวัคซีน แล้วเราก็รับเอาวิทยาศาสตร์การแพทย์แผนโบราณของจีน ได้แก่การฝังเข็ม การกดจุด และรับเอาการรักษาด้วยสมุนไพรไทย ฯลฯ เราได้รับได้หมด เพราะเราเห็นคุณประโยชน์ที่เกิดขึ้นกับมวลมนุษย์ แต่เมื่อกล่าวถึงศาสนา เรามักจะรับเพียงศาสนาใดเพียงศาสนาเดียว ศาสตร์ทางจิตวิญญานเป็นสิ่งใกล้ตัวเราอย่างมาก เสียยิ่งกว่าศาสตร์ทางชีววิทยาเสียอีก หากเราเปิดกว้าง เราจะได้รับประโยชน์มากมายเหลือคณานับ

การปรับความคิดเพื่อให้ไปในทางเดียวกับความรู้ที่ได้เคยทราบ เป็นวิธีการที่เรามักจะคุ้นเคย มัน เป็นจุดเริ่มต้นที่ดี เมื่อเราได้รับรู้จากมุมมองหนึ่งแล้ว แต่ก็ไม่มีข้อจำกัดใดบังคับเราว่า เราไม่สามารถจะเปลี่ยนหรือ เลื่อนมุมมองไปสู่ตำแหน่งอื่นๆ เพื่อเรียนรู้เพิ่มเติมได้ หากเราลองเปลี่ยนมุมมองไปบ้าง โดยเรียนรู้เกี่ยวกับ ธรรมชาติความเป็นจริงของจิตวิญญานจากมุมมองของศาสนาอื่นๆ เราก็ไม่ได้สูญเสียความรู้ที่ได้จากมุมมองเดิม อันเป็นศาสนาที่เรายึดถือไป หากแต่ที่เราจะรู้เห็นได้กว้างไกลขึ้น เพิ่มเติมขึ้นจากมุมมองเดิม

ตามที่พ่อกเขียนศึกษาจากท่านอาจารย์อนาลักษณ์ กล่าวได้ว่า **จิตวิญญานปราศจากขีดจำกัด** เพราะ **จิตวิญญานคือข้อมูลความรู้และความทรงจำข้ามชาติภพ ซึ่งถ่ายทอดได้ด้วยอารมณ์และความรู้สึกนึกคิด** เมื่อเรามีความรู้และเราถ่ายทอดให้ผู้อื่น ผู้นั้นได้ความรู้จากเราไปแต่ส่วนที่เป็นความรู้ของเรานอกจากจะไม่ได้ลดหายไป แล้ว บ่อยครั้งยังขยายตัวอีกด้วยหลังจากที่เราได้ถ่ายทอดแล้ว เมื่อเราเข้าใจในคุณสมบัติของความรู้ในทิศทางนี้แล้ว เราจะตระหนักได้ว่า จิตวิญญานอันมีแก่นแท้เป็นความรู้ จึงเป็นสิ่งที่ปราศจากขีดจำกัด ปราศจากจำนวน ไม่มี ปริมาณหรือปริมาตร ผลรวมย่อมไม่เท่ากับผลบวก แต่ยิ่งใหญ่มากกว่าผลบวกมหาศาล เพราะหากนำความรู้ 2 สาขา มาผนวกกัน ผลลัพธ์ที่ได้จะก้าวไกลเกินกว่าจะคำนวณได้ เช่น วิทยาศาสตร์+การแพทย์ วิทยาศาสตร์+การเกษตร เป็นต้น **ตัวเลขเป็นสัญลักษณ์ที่มนุษย์สร้างขึ้น ตัวเลขจึงปราศจากความหมายต่อจิตวิญญาน**

จากหนังสือ **ความฝันและวิถีแห่งจิตวิญญาน** และอีกหลายๆ เล่ม ท่านอาจารย์อนาลักษณ์กล่าวไว้ เสมอว่า **โลกแห่งความฝัน เป็นโลกแห่งความเป็นจริงที่จริงจึงไม่น้อยไปกว่าโลกยามตื่นของเรา** แม้ความฝันของเด็กน้อยที่ฝันว่าเป็น superhero ก็เป็นความเป็นจริงในมิติหนึ่งๆ และเป็นสัญลักษณ์หรือภาพสะท้อนที่ปรากฏ เป็นความเป็นจริงในโลกนี้มิถุนัน หากจินตนาการว่า โลกยามตื่นที่เราตื่นนี่ คือโลกแห่งความฝันของตัวตนในความฝัน ดังนั้นในขณะที่เดียวกัน superhero ก็กำลังตั้งคำถามอยู่ว่า คุณ vir ซึ่งเป็นเพียงตัวตนในความฝันของเขา เป็นเพียงตัวตนในโลกแห่งความฝัน คุณ vir จะมีความเป็นจริงไปได้อย่างไรกัน

พ่อกเขียนไม่ทราบเกี่ยวกับการแบ่งจิตวิญญานด้วยตัวเลขคะ ใครทราบเล่าสู่กันฟังหน่อยนะคะ ห้องวิทย์ฯ ของเรามีผู้ที่ได้ศึกษาข้อมูลจาก อ.ปริญญญา หลายท่าน เท่าที่พ่อกเขียนเข้าใจจากข้อมูลของท่านอาจารย์ อนาลักษณ์ **ความแตกต่างของจิตวิญญานอยู่ตรงที่ความเชื่อส่วนที่ยังไม่เปลี่ยนเป็นความรู้** ดังนั้นการแบ่งแยกความแตกต่างจึงอยู่ที่ความเชื่อ ท่านกล่าวว่า มนุษย์มีความเชื่อที่จำกัดว่า มนุษย์เป็นสิ่งที่ประเสริฐที่สุดในโลก และสิ่งต่างๆ อันได้แก่พืชและสัตว์ และวัตถุธาตุต่างๆ เป็นเพียงสิ่งที่เอื้ออำนวยมนุษย์และอยู่ต่ำกว่ามนุษย์ **เรา**

ตัดสินทุกอย่างในโลกโดยเอามาตรฐานของมนุษย์เป็นมาตรวัด เมื่อสุนัขไม่สวมรองเท้า ไม่ผูก neck tie เมื่อก้อนหินไม่เคลื่อนไหว เราก็ตัดสินว่ามันปราศจากจิตวิญญาณ ปราศจากความเชื่อ จินตนาการ อารมณ์และความรู้สึกนึกคิด เราไม่เคยคิดเผื่อว่า สรรพสิ่งเหล่านั้นจะมีจิตวิญญาณ ความเชื่อ จินตนาการ อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดได้ในทิศทางที่แตกต่างไปจากมนุษย์โดยสิ้นเชิง เรามักตัดสินเพียงว่ามันมีหรือไม่มีเท่านั้น

จากหนังสือ **โนวา อนุาลัย ขยายความธรรมชาติของชาติภพ** ท่านอาจารย์อนุาลัยกล่าวไว้ว่า **สรรพสิ่งทั้งหลายมีจิตวิญญาณ** และจิตวิญญาณไม่ได้อยู่คงที่เสมือนลมหายใจที่ผ่านร่างกายมากมายมาหลายยุคหลายสมัย แต่เราก็หายใจเข้าไปแล้วคิดว่า มันคือลมหายใจส่วนตัวของเรา สรรพสิ่งทั้งหลายมีจิตวิญญาณ คำกล่าวนี้ท่านครอบคลุมถึง สัตว์ พืช ธาตุต่างๆ อีจิว หิน ดิน เมล็ดทราย หยอดน้ำค้าง สายรุ้ง ดวงดาว ฯลฯ และแม้แต่โลกก็มีจิตวิญญาณ ซึ่งแสดงออกและสื่อสารกับมนุษย์ในภาวะที่มนุษย์เรียกกันว่า เจ้าป่า เจ้าเขา ผีสิง นางไม้ (จากหนังสือ-ชีวิตนอกเหนือชาติภพ)

ท่านอาจารย์อนุาลัยกล่าวไว้ว่า **จิตวิญญาณมาถือกำเนิดด้วยรูปร่างหนึ่งๆ ได้ด้วยการเลือก เพื่อการเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และคุณค่าชีวิตในทิศทางจำเพาะที่จิตวิญญาณเลือกก่อนมาถือกำเนิด** ความเชื่อที่ว่าบางทีมนุษย์ก็ไปเกิดเป็นสัตว์ ไม่ได้ปรากฏในทุกศาสนา แต่ปรากฏเพียงบางศาสนาเท่านั้น และเป็นส่วนหนึ่งของความคิดที่ทำให้ศาสนามีความขัดแย้งกันไม่มากนักน้อย พี่นักเขียนเชื่อในสาระของท่านอาจารย์อนุาลัยที่กล่าวว่า

“หากทุกศาสนาและทุกลัทธิความเชื่อ

ยึดถือในธรรมชาติแห่งความเป็นจริงร่วมกัน ความขัดแย้งย่อมไม่ปรากฏ”

(โนวา อนุาลัย ขยายความธรรมชาติของชาติภพ)

หากเรามาพิจารณากันถึงเป้าหมายของจิตวิญญาณ ซึ่งมาถือกำเนิดเป็นร่างกายเนื้อหนังเพื่อเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และคุณค่าชีวิต พี่นักเขียนยอมรับว่าการเกิดเป็นก้อนหินหรือสัตว์โลกอื่นๆ ก็น่าจะเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์ได้เช่นกัน แต่ในนัยของความเป็นมนุษย์ ท่านอาจารย์อนุาลัยกล่าวว่า **เรามาถือกำเนิดด้วยเป้าหมายสูงสุดของจิตวิญญาณ คือ การเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้** เมื่อจิตวิญญาณเรียนรู้ด้วยการเปลี่ยนความเชื่อเป็นความรู้แล้ว เหตุใดจิตวิญญาณจะเลือกไปเกิดในรูปร่างที่ไม่สัมพันธ์กับการเรียนรู้ที่จะก้าวต่อไปได้อีกกว้างไกล

ท่านอาจารย์อนุาลัยกล่าวไว้ว่า สุนัขมีจิตวิญญาณพร้อมด้วยสติสัมปชัญญะที่ทำให้มันจดจ่อกับรูปร่างและตระหนักว่า-มันคือสุนัข-มันไม่ใช่แมว ก้อนหินมีจิตวิญญาณพร้อมด้วยสติสัมปชัญญะที่ทำให้มันจดจ่อกับรูปร่างและตระหนักว่า-มันคือก้อนหิน-มันไม่ใช่นก ฯลฯ เช่นเดียวกันกับ**ที่มนุษย์มีจิตวิญญาณพร้อมด้วยสติสัมปชัญญะที่ทำให้มนุษย์จดจ่อกับรูปร่างและตระหนักว่า-เราคือมนุษย์ และสติสัมปชัญญะส่วนนั้นๆ ก็ทำหน้าที่คงสภาวะร่างกายไปตามข้อมูลความรู้ที่มันได้รับถ่ายทอดมาจากจิตวิญญาณ คือเป็นลักษณะทางพันธุกรรม**

(รายละเอียดอยู่ใน หนังสือ โนวา อนุาลัย ขยายความ ธรรมชาติของชาติภพ บทที่ 8 ะไรมาเป็นเธอ การถ่ายทอดของจิตวิญญาณมาสู่ความเป็นตัวตนในแต่ละชาติภพ)

เมื่อพิจารณาในแง่ของการเลือกมาถือกำเนิดของจิตวิญญาณเพื่อการเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์ ด้วยการมารับบทบาตต่างชาติภพ ในละครของชาติภพต่างโรง ซึ่งดำเนินไปพร้อมกันหมดทุกโรง ท่านอาจารย์อนาลักษณ์กล่าวว่า หากบทบาทของเราในโรงละครโรงหนึ่งเป็นบทบาทของบุคคลซึ่งเผชิญกับความเกลียด และบทบาทของเราในโรงละครอีกโรงหนึ่งเป็นบทบาทของบุคคลผู้เผชิญกับความรัก และจิตวิญญาณรวมของสองตัวตนนั่นกำลังเรียนรู้ ความเกลียดและความรักพร้อมๆ กันทั้งสองด้าน **จิตวิญญาณรวมจะเรียนรู้ได้มหาศาลว่าการเรียนที่ละบท ข้ามชาติภพ ตามเส้นทางแห่งกาลเวลา** เช่นเรียนรู้ความเกลียดในชาติภพหนึ่งๆ และกว่าจะกลับมาเรียนรู้ความรักอีกห้าพันปีหรือร้อยปีให้หลัง การเรียนรู้เช่นนี้ๆ จะแตกต่างกันมาก เรียกได้ว่าเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์ได้ยากกว่าการเรียนรู้พร้อมกันไปหมด เมื่อท่านอาจารย์อนาลักษณ์กล่าวถึงว่า **ทุกชาติภพดำเนินไปพร้อมกันหมดในปัจจุบัน** ท่านกล่าวว่า **ท่านไม่ได้มาเสนอทฤษฎี และไม่ได้กล่าวเป็นอุปมาอุปมัย แต่กล่าวถึงธรรมชาติความเป็นจริงของจิตวิญญาณที่ปราศจากเครื่องพรางของโลกมนุษย์** ท่านหมายความว่าเช่นนั้นจริงๆ ค่ะ เพราะท่านตอกย้ำให้เราตระหนักถึงธรรมชาติข้อนี้เสมอๆ ราวกับว่าจะให้เรารู้จักสะกดจิตตนเองให้เปลี่ยนความเชื่อเกี่ยวกับกาลเวลาให้ได้ **เพราะถ้าหากเราเข้าใจไม่ได้ว่า จิตวิญญาณอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ของช่องว่าง ระยะเวลา และกาลเวลา เราจะสร้างข้อจำกัด ค่านิยมต่างๆ และตีความหมายเกี่ยวกับจิตวิญญาณบิดเบือนไปหมด**

แม้ว่าเรายังต้องดำเนินชีวิตตามนาฬิกา เพราะเราอาจมีนัดทุกวัน แต่หากเราหยุดคิดสักนิดหนึ่งถึงสิ่งที่ท่านอาจารย์อนาลักษณ์กล่าวว่า **ธรรมชาติความเป็นจริงของจิตวิญญาณอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์ของช่องว่าง-ระยะเวลาและกาลเวลา** เราจะเผชิญกับความเป็นจริงนี้ได้บ่อยๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในขณะที่ความคิดวูบหนึ่งของเราพาเราไปสู่อดีต หรือ อนาคตอย่างแจ่มชัด และในขณะเดียวกัน หากเราตั้งคำถามว่า อดีตเมื่อ 10 ปีที่แล้วของเราต่างจากความฝันอย่างไร? เราแทบจะแยกไม่ออก เพราะความฝันบางความฝันฝังใจเราเสมือนความเป็นจริงมากกว่าประสบการณ์ในโลกยามตื่นที่เราจำได้เลื่อนรางเสียอีก เวลาจึงเป็นสิ่งที่เสมือนไม่มีจริงในบางขณะ

คำว่า พร้อมกันหมด-เป็นปัจจุบัน หมายถึงปราศจากช่องว่าง-ระยะเวลาและกาลเวลาจะ **จิตวิญญาณสถิตย์อยู่ในโลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ-หลายโลก-หลายมิติ พร้อมกันหมดในปัจจุบัน** หมายความว่าเราเป็นบุคคลตัวตน หลายร่าง หลายบุคคล ที่กำลังมีชีวิตอยู่-เป็นอยู่-ดำเนินไปในขณะปัจจุบันนี้ พร้อมกันหมดทุกชาติภพ พร้อมกันหมดทุกวัย และพร้อมกันหมดทุกความเป็นไปได้ ในโลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ ซึ่งต่างกาลเวลา ต่างชาติภพ ต่างวัย ต่างสมัย และต่างเส้นทางแห่งความเป็นไปได้ ซึ่งท่านอาจารย์อนาลักษณ์กล่าวว่า **ความเป็นไปดังกล่าวนี้ เป็นหนทางเดียวที่จิตวิญญาณจะเรียนรู้ได้จากทุกมุมมองอันเป็นเอกลักษณ์ เพื่อเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และคุณค่าชีวิต**

ท่านอาจารย์อนาลักษณ์เปรียบเทียบการเป็นบุคคลตัวตนของเราในแต่ละชีวิต-แต่ละชาติภพเสมือนชิ้นส่วนภาพต่อแต่ละชิ้น ท่านกล่าวว่า หากเราเอาภาพต่อมาวางเรียงกันเป็นเส้นตรงตามเส้นทางแห่งกาลเวลาที่เรารู้จักภาพรวมที่สมบูรณ์จะเกิดขึ้นไม่ได้ ชิ้นส่วนแต่ละชิ้นจะต้องมีอยู่พร้อมกันหมดเป็นปัจจุบัน และชิ้นส่วนแต่ละชิ้นก็ไม่ได้เป็นชิ้นส่วนตายตัว มันผันแปรไปตามความคิดและการกระทำของเรา ซึ่งส่งผลต่อชาติภพอื่นๆ ที่เปรียบเสมือนชิ้นส่วนอื่นๆ ด้วย การทำดี-ทำชั่ว จึงส่งผลกระทบต่อชาติภพทุกชาติภพในภาพรวมอย่างเป็นทางการเป็นปัจจุบันทันด่วน

ตามตัวอย่างของคุณ vir ที่กล่าวว่า เมื่อชาติภพหนึ่งเราทำให้ผู้อื่นต้องทุกข์ร้อนโดยไม่เห็นใจผู้อื่นเลย ชาติภพต่อไปจะต้องมาเกิดเพื่อเป็นถูกทำให้ทุกข์ร้อน เพื่อเรียนรู้ที่จะเห็นอกเห็นใจ....

ท่านอาจารย์อนุาลัยกล่าวว่า การทำผิดและการลงโทษ จะเป็นเหตุเป็นผลก็ต่อเมื่อมันดำเนินไปบนเส้นทางแห่งกาลเวลาเท่านั้น แต่เมื่อจิตวิญญาณอยู่นอกเหนือกฎเกณฑ์และเครื่องพรางของช่องว่าง–ระยะทางและการเวลา จิตวิญญาณจึงไม่ได้เรียนรู้ที่ละบทเรียน ทีละชาติภพ การเรียนรู้ของจิตวิญญาณเป็นการเรียนรู้แบบระบบเครือข่าย ดังนั้นบุคคลตัวตนนั้นๆ จึงเผชิญกับชาติภพที่เป็นผู้กระทำ พร้อมกันกับที่เขากำลังเผชิญกับอีกชาติภพหนึ่งซึ่งเป็นผู้ถูกกระทำ การเรียนรู้จึงจะเป็นไปได้อย่างลึกซึ้ง

เมื่อเราเผชิญกับบุคคลผู้หนึ่งที่กำลังบริหารบทเรียนชีวิตของเขาด้วยการเป็นผู้ที่ทำให้เราต้องทุกข์ร้อนโดยไม่เห็นใจเรา เรามักไม่เคยคิดถึงความเป็นหนึ่งเดียวของจิตวิญญาณได้กว้างไกลพอที่จะตั้งคำถามว่าเราคือบุคคลตัวตนต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ของผู้ที่กำลังทำให้เราเดือดร้อนอยู่หรือเปล่า? เรากำลังเรียนรู้บทเรียนเดียวกันจากอีกชั่วหนึ่งอยู่หรือเปล่า? แม้เราจะไม่เคยตั้งคำถามเช่นนี้ แต่เรากำลังเรียนรู้โดยปริยาย–จริงไหมคะ? และตามธรรมชาติความเป็นจริงแล้ว ไม่มีบุคคลใดที่เกิดมามีพฤติกรรมเพียงด้านเดียว แต่หากเรามีความเชื่อและจดจำว่าเขาเป็นผู้ที่เอาเปรียบไม่เคยเห็นใจใคร เราก็จะมองเห็นและเผชิญแต่ประสบการณ์ที่สนับสนุนความเชื่อของเราเท่านั้น แม้ว่าเขาจะแสดงให้เห็นด้านอื่นของเขา เราก็มักจะมองไม่เห็น

เรากำลังช่วยกันเรียนรู้ด้วยจิตวิญญาณที่มาถือกำเนิดเป็นร่างกายเนื้อหนังของเราที่แปลกแยกไปจากเขา เพื่อเรียนรู้และเติมเต็มประสบการณ์ต่างด้านซึ่งจิตวิญญาณรวมมาถือกำเนิดเป็นร่างกายเนื้อหนังของเรา–เขา การศึกษาเกี่ยวกับการเป็นตัวตน **การเรียนรู้ที่จะไม่แบ่งแยกเรา-เขา จึงลึกซึ้งกว่าเพียงแค่การเรียนรู้ที่มาของการเป็นตัวตน หากแต่จะต้องเรียนรู้ถึงการเป็นหนึ่งเดียวกันในการช่วยเหลือเกื้อกูลกันในระดับจิตวิญญาณ**

เราทั้งหลายล้วนมีจิตวิญญาณรวมอันเป็นหนึ่งเดียว เราต่างก็พัฒนาจิตวิญญาณร่วมกันเป็นระบบเครือข่าย ด้วยการเป็นบุคคลตัวตนผู้มีมุมมองจำเพาะ พร้อมด้วยบุคลิกภาพและความสามารถจำเพาะ เราแต่ละคนแต่ละร่างกายตัวตนในแต่ละชาติภพ จึงเปรียบเสมือนชิ้นส่วนภาพต่อที่เป็นเอกลักษณ์ที่ไม่มีใครเสมอเหมือนและมีความสำคัญยิ่ง จะขาดชิ้นใดชิ้นหนึ่งไปเสียไม่ได้ เพื่อเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์ของจิตวิญญาณพรหมวิหารสี่จึงเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้ภาพรวมทั้งหมดเป็นไปได้อย่างสมบูรณ์พูนสุขด้วยการช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน–เป็นระบบ

ห้องวิทย์ฯ ของเราจึงเกิดขึ้นด้วยประการฉะนี้

อ่านเหนื่อยหน่อยนะคะ ทานขนมไปพลางๆ แก่เหนื่อย หมอฟันคงไม่ว่านะคะ

ภัยพิบัติ กับ ความเชื่อ

โรคภัยไข้เจ็บ การสูญเสีย การพลัดพราก ความล้มเหลว อุบัติเหตุและภัยพิบัติต่างๆ เกิดจากความเชื่อ และจินตนาการที่สนับสนุนความเชื่อของเธอ ความเชื่อที่เกิดจากความรักอันปราศจากเงื่อนไข ความศรัทธาและการมีมุมมองที่ถูกต้องเป็นอำนาจประหลาดที่เนรมิตสร้างสรรค์สิ่งสวยงามให้เกิดขึ้นในชีวิตของเธอ เธอจะกล่าวว่ากรรมหรือการกระทำของเธอในชาติภพต่างๆ เป็นสิ่งที่ปลูกฝังความเชื่อของเธอก็คงไม่ผิด กรรมดีทำให้เธอมีความเชื่อที่เต็มไปด้วยความรัก-ความศรัทธาและมุมมองที่ถูกต้อง กรรมชั่วมักทำให้เธอมีความเชื่อที่เต็มไปด้วยความกลัว ความลึกลับ ความรู้สึกผิดและการมีมุมมองที่ไม่ถูกต้อง ไม่ว่าเธอจะเรียกมันว่าอะไร ความเชื่อของเธอนั้นแหละ คืออำนาจประหลาดที่แปลงสภาพจินตนาการ-อารมณ์และความรู้สึกนึกคิดของเธอให้เป็นไปในทิศทางนั้น

ความเชื่อของเธอสร้างโลกของเธอและตัวตนของเธอ

ความรู้สึกนึกคิดของเธอเป็นพลังงานที่ถูกส่งกระแสนอกไปและไม่มีวันที่จะถูกดึงกลับคืนมาได้ ซึ่งหมายความว่า ไม่ว่าเธอจะนึกคิดสิ่งใด ความนึกคิดของเธอเป็นพลังงานที่จะแปลงสภาพเป็นวัตถุธาตุและความเป็นจริงในชาติภพใดชาติภพหนึ่งเสมอ ความรู้สึกนึกคิดที่ปราศจากสติ จึงเป็นดาบสองคมที่สร้างสรรค์และทำลายทุกสิ่งทุกอย่างในชีวิตของเธอได้เสมอ

จากหนังสือ โนวา อนาลัย ขยายความ ธรรมชาติของชาติภพ บทที่ 3 เธอคืออะไร (หน้า 32-33)

คุณ MOUNTAIN : เมื่อคืนก่อนเข้านอน นั่งฟังเพลงบรรเลงโดยพนักเขียน ฟังไปๆ เกิดสมาธิ อยู่ๆ เหมือนมีอะไรหลุดกระเด็นออกจากตัว แวบมาที่ข้างหน้า ขณะหลับตา เห็นเป็นผู้หญิงผมสั้น คล้ายรูปที่คุณ mead วาด (โดยมุ่งจินตนาการไปถึงพนักเขียน) สวมเสื้อขาวแขนสามส่วน เหมือนคุณครูสอนหนังสือ แล้วก็สวมแว่นเล็กๆ บางเบาด้วย มาปรากฏปุ๊บเดียวแล้วก็หายไป

เอ..หรือจะเป็นพนักเขียน ใจคิด แต่ทำไมดูเด็กมากๆ ไม่มีการเพิ่มน้ำหนักใดๆ ทั้งสิ้น

Nova Analai : คุณ Mountain ถูกเป้งเรื่องเสื้อเพราะพนักเขียนเป็นคนชอบใส่เสื้อแขนสามส่วน และถ้าใส่ชุดแขนยาวก็พับแขนเป็นสามส่วนทุกที

แว่นตา-ของพนักเขียนเล็กๆ บางๆ จริง- ไม่มี frame มีแต่กระจกกับขาแว่น แต่ตัดมา 3 ปีแล้ว ยังไม่เคยต้องใส่เลยคะ (ลองสวมทางอายุไปเรื่อยๆ ก่อน)

น้ำหนักไม่เพิ่ม-ก็แปลว่ายังทานได้อีกมาก (ดีจัง)

ดูเด็ก-รับแล้วกันเพราะถูกใจจัง แต่ข้อนี้คงต้องให้คุณ oakpr ช่วยพิสูจน์ข้อเท็จจริงและเป็นพยานว่าคุณ Mountain เห็นแม่นยำไหม เพราะคุณ oakpr แก่รู้จักตัวจริงและรู้อายุจริงของพนักเขียนด้วย

ฟังเพลงพนักเขียนแล้วขอให้ฝันดีนะคะ ถ้าไปเก็บ B Flat แถวๆ หลุมดำของกลุ่มดาว Perseus เมื่อไร เอากลับมาฝากบ้างนะคะจะได้แต่งเพลงให้ฟังอีกหลายๆ เพลง

คุณ zipper :**อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ พี่นักเขียน**

หากเราลองเปลี่ยนมุมมองไปบ้างโดยเรียนรู้เกี่ยวกับธรรมชาติความเป็นจริงของจิตวิญญาณจากมุมมองของศาสนาอื่นๆ เราก็ไม่ได้สูญเสียความรู้ที่ได้จากมุมมองเดิมอันเป็นศาสนาที่เรายึดถือไป หากแต่เราจะรู้เห็นได้กว้างไกลขึ้นเพิ่มเติมขึ้นจากมุมมองเดิม

ความคิดนี้ดีจัง อยากให้คนคิดอย่างนี้กัน ความคิดขัดแย้งกันในเรื่องศาสนาจะได้หายไป บางทีเข้าไปอ่านในบอร์ดศาสนาบางเวป เห็นเขียนข้อความทะเลาะกันระหว่างศาสนาพาลเอาไม่อยากจะอ่านเลย

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ พี่นักเขียน

แต่หมายถึงจินตนาการที่คุณ Mead เรียกว่าเป็นสัญญาณจากจิตแว็บแรก เป็นนิยามที่เยี่ยมยอดมากๆ มันผุดขึ้นมาในอารมณ์และความรู้สึกนึกคิดที่เรายังไม่ทันจะคิดหรือวิตกวิจารณ์ พี่นักเขียนต้องขอจดคำนิยามของคุณ Mead ไว้ในสมุดบันทึกไว้ใช้ถ่ายทอดประสบการณ์ที่หาคำอธิบายยาก เอ... หรือจะมีใครจดให้แล้ววีเปล่าคะ?

อืม... ถ้าเป็นคำนิยามเกี่ยวกับความคิดในแว็บแรกที่เข้ามา ดูเหมือนจะมีคนเขียนหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้แล้ว คำใช้ชื่อว่า Intuition มีคนแปลเป็นไทยใช้ชื่อว่า Intuition : ปัญญาญาณ ความรู้แบบ ینگแว็บ คนที่เขียนชื่อ Osho (โอโช) แปลโดย ดร.ประพนธ์ ผาสุขยัตต์ หนังสือเล่มนี้ไม่เคยอ่านหรอกนะ แต่เคยเห็นที่ร้านหนังสือ หน้าตาหนังสือเป็นอย่างนี้

เนื่องจากว่าไม่เคยอ่านเลยไม่รู้จะอธิบายเกี่ยวกับหนังสืออย่างนี้ยังไงดี เลยขอก๊อปเอาจากที่อื่นที่เค้าเขียนถึงหนังสือเล่มนี้ละกัน

ส่วนหนึ่งของคำโปรยปกหลังของหนังสือเล่มนี้เขียนไว้ว่า... แม้แต่นักวิทยาศาสตร์ที่ทำงานโดยใช้เหตุผล พอมาถึงจุดๆ หนึ่งก็มักพบว่าเหตุผลนั้นไม่สามารถจะให้คำตอบกับเขาได้ แต่แล้วในที่สุดจุดที่เขารอคอยก็มาถึง มันเป็นเรื่องของกลางสังหรณ์ใจ เขาต้องการมันเพียงแค่ “แว็บเดียว” มันมาจากไหน ไม่มีใครรู้ แต่มันมักจะเกิดขึ้นหลังจากที่ได้ใช้ความคิดมาอย่างเต็มที่ มาจนถึงจุดที่รู้สึกว่าจะถึงทางตัน แต่ขณะเดียวกันก็รู้ว่ามึะไรบางอย่างที่อยู่เลยตรงนั้นไป... มันมาจากส่วนที่อยู่ลึกๆ ในตัวเรา...

นี่คือสิ่งที่เรียกว่า “ปัญญาญาณ” (Intuition) ซึ่งเป็นการ “กระโดดข้าม” ช่องว่างอะไรบางอย่าง มันเป็นปรากฏการณ์ที่ต้องอาศัยการ “เข้าถึง” ไม่ใช่เพียงแค่การทำความเข้าใจ เท่านั้น แต่จะต้องเข้าถึงผ่านประสบการณ์ตรงที่แต่ละคนจะต้องสัมผัส และรู้สึกด้วยตนเอง

หนังสือที่แปลและเรียบเรียงจากวาตะของ Osho ปราชญ์ชาวอินเดียเล่มนี้มีเนื้อหาเหมาะอย่างยิ่งสำหรับผู้ที่ต้องการพัฒนาตนเอง ก้าวข้ามสู่ขีดจำกัดของความรู้ สู่อัจฉริยะที่ลุ่มลึกกว่า!!!

http://www.kmi.or.th/autopage/print....d_id=10&page=1

“ความจริง” ที่แตกต่างระหว่างคำว่า “Truth กับ Reality”

“สัจจะความจริง หรือ Truth” คือสิ่งที่ปรากฏต่อหน้าต่อตาเรา ส่วน “ความเป็นจริง หรือ Reality” คือสิ่งที่เราเข้าใจ ...มันคือ “สัจจะความจริง” ตามความคิดของเรา “ความเป็นจริง” ประกอบด้วยของหลายๆ สิ่ง แต่ละสิ่งล้วนแยกกันอยู่ แต่ “สัจจะความจริง” ไม่มีการแบ่งแยก มีแต่บูรณาการ มีแต่ความเป็นหนึ่งเดียว มันเป็นพลังของทั้งจักรวาล...

“...พระเยซูเคยกล่าวไว้ว่า ...มีแต่เด็กเท่านั้นที่จะสามารถเข้ามาในอาณาจักรของพระองค์ได้ ...มีแต่เด็กเท่านั้นนะหรือ? ...อะไรคือคุณสมบัติที่เด็กมี แล้วพวกเราไม่มี?

สิ่งที่เด็กมีก็คือ ...เด็กไม่มีความรู้มากนัก เด็กมีแต่ความไร้เดียงสา

...เวลาที่เด็กมองดูสิ่งหนึ่งสิ่งใดมักจะดูด้วยความประหลาดใจ ดวงตาพวกเขาจะใสบริสุทธิ์ พวกเขาสามารถดูอย่างลึกซึ้งโดยไม่มีอคติ ไม่มีการตัดสินล่วงหน้าว่าสิ่งใดถูกสิ่งใดผิด ไม่มีการคาดการณ์ล่วงหน้า เขาสนใจเฉพาะสิ่งที่อยู่ตรงหน้า ด้วยเหตุนี้เด็กจึงได้สัมผัสกับ **“สัจจะความจริง (Truth)”** ในขณะที่พวกเราเข้าถึงได้แค่ **“ความเป็นจริง (Reality)”** เท่านั้น

“ความเป็นจริง” เป็นสิ่งที่เราสร้างขึ้นมารอบๆ ตัวเรา โดยอาศัยการคาดการณ์ มันมาจากความต้องการ ...มาจากความคิดของเรา **“ความเป็นจริง”** ของเรานี้จึงเป็นสิ่งที่เรานำ **“สัจจะความจริง”** มาตีความตามความเข้าใจของเรานั้นเอง **“สัจจะความจริง”** คือสิ่งที่ปรากฏต่อหน้าต่อตาเรา ส่วน **“ความเป็นจริง”** คือสิ่งที่เราเข้าใจ ...มันคือ **“สัจจะความจริง”** ตามความคิดของเรา **“ความเป็นจริง”** ประกอบด้วยของหลายๆ สิ่ง แต่ละสิ่งล้วนแยกกันอยู่ แต่ **“สัจจะความจริง”** ไม่มีการแบ่งแยก มีแต่บูรณาการ มีแต่ความเป็นหนึ่งเดียว มันเป็นพลังของทั้งจักรวาล....”

...นี่คือบางส่วนจากหนังสือ “intuition: ปัญญาญาณ” โดย osho ครับ

<http://gotoknow.org/blog/beyondkm/21710>

ถ้าเธอรู้หนึ่ง เธอจะรู้ทั้งหมด ถ้าเธอพยายามจะรู้ทั้งหมด เธอจะไม่รู้อะไรเลย

จาก หลวงพ่อโพธิ์นันทะ

รู้ภายนอก กับ รู้จากจิต มีเล่ม นี้ แล้ววูวววว ท่านโอโซ่ ฝึกสตินะ แนวเซน ท่านดังมาก เทียบท่ามหาดมะเลย ในอินเดีย ท่านสอนเรื่อง ความว่าง กับ จินตนาการ ดูเหมือนแย้งๆ กัน แต่ใครเข้าถึงความว่าง หรือสมาธิได้ ความคิดต่างๆ จะพุ่งพุ่งออกมา ขอบตรงการเขียนของท่าน ไม่อิงนิกายศาสนาใด แต่อิงการฝึกจิต เหมือนกับความรู้ ต่างๆ มีอยู่มากมาย มันมีอยู่แล้ว ถ้าเราเข้าถึงมันจะดึงมาใช้ได้ ท่านอธิบายแบบกึ่งนักภาวนา กึ่งศิลปิน แบบท่านอาจารย์เขมานันทะ จะงามๆ ง่ายๆ เรียบๆ

แต่ของโอโซ่ ทะลุกรอบไปเลย ไม่ยึดติด เขียนได้ตื่นตาตื่นใจดี ท่านโอโซ่รอบรู้ บนพื้นฐานการฝึกสติ องค์กรความรู้คลุม เช่น วัชรญาณ กรีก อิสลาม รูมี พราหม คริสต์ แต่บนพื้นฐานการฝึกสติที่อินเดีย จะมีศูนย์ปฏิบัติสมาธิแนวเซน ที่ท่านก่อตั้งเลย อิมมม ได้ ยิน ว่า ท่านรู้จักพรินทรนาถ ฐาคุร ด้วย สมัยเรียน จบก่อน จำ.....

<http://www.agalico.com/board/archive...hp?t-8701.html>

คุณ oakpr : คำชื่นชมคำสอนจากสวรรค์ ของอาจารย์โนวา อนาคต

โดย ศาสตราจารย์ ดร.ชัยยงค์ พรหมวงศ์ ศาสตราจารย์ ระดับ 11 สาขาการศึกษา ศาสตร์
ประธานฝ่ายดำเนินการ/ผู้อำนวยการ วิทยาลัยการศึกษาทางไกลอินเทอร์เน็ท มหาวิทยาลัยอัสสัมชัญ

ก่อนแสดงคำชื่นชมต่อคำสอนของอาจารย์โนวา อนาคต ข้าพเจ้าขอแสดงความรู้สึกต่อสภาวะธรรม
ที่เกิดขึ้นกับคนเรา และกีดกันพวกเรา มิให้พ้นจากความเป็น “คน” ขึ้นสู่ “ความเป็นมนุษย์”

ทุกชีวิตอุบัติขึ้นมาในโลกนี้เหมือนคนตื่นจากฝัน บางคนก็จำความฝันได้ชัดเจน บางคนก็จำได้
เลือนราง แต่ส่วนใหญ่ไม่ฝันหรือไม่ทราบว่าเป็นตัวเองฝัน

ในช่วงชีวิตหนึ่งของมนุษย์ที่ยืนยาวไม่ถึงร้อยปี นับว่าสั้นหากเทียบกับอายุของสภาวะอื่นที่
เหนือกว่า เหมือนช่วงเวลาของมดและแมลงที่แสนสั้นเมื่อเทียบอายุของคน ดังนั้นอายุของคนจึงแสนสั้นเมื่อเทียบกับ
เวลาที่ท่องเที่ยวอันยาวนาน ทำให้ต้องกลับมาเกิดแล้วเกิดอีกในภพภูมิที่ต่างกัน สูงต่ำแล้วแต่ความดีที่สั่งสมไว้
ในแต่ละภพชาติ

สภาวะธรรมที่เป็นจริง จึงเป็นสภาวะอาจินไตยและเกินขอบเขตความคิดที่คนทั่วไปจะเข้าใจ อาทิ
เกินที่คนจะเข้าใจในพุทธวิสัย อรหันตวิสัย ญาณวิสัยและกฎแห่งกรรม ทำให้คนส่วนใหญ่หันหลังให้ความจริง
ที่ตนไม่สามารถสัมผัสได้ด้วยหู ตา จมูก ลิ้น และกาย มักถูกเกลี้ยกล่อมให้เชื่อเฉพาะสิ่งที่ตนสัมผัส และปฏิเสธ
สิ่งที่มองไม่เห็นหรือไม่ได้ยิน แม้แต่ลัมมาทิล्ली 10 ประการ ที่เป็นคุณลักษณะบ่งชี้ความเป็นพุทธศาสนิกชน ก็มี
น้อยคนที่มีทิล्लीครบถ้วน โดยเฉพาะอย่างความเชื่อในโลกนี้ โลกหน้า และโอปปาติกะ

ข้าพเจ้าปฏิบัติธรรมทั้งสายสมณะและวิปัสสนา ได้รับรู้ญาณที่เป็นความรู้แท้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง
หลักคำคัญประการที่ 3 ของพระพุทธศาสนาที่ศาสนาอื่นไม่มีหรือมีก็ไม่เด่นชัดคือ การทำจิตใจให้ผ่องใส การทำใจ
ให้ใส จะกระทำได้เมื่อเรายกฐานจากความเป็น “คน” ขึ้นสู่ความเป็น “มนุษย์” (ผู้มีใจสูง) เท่านั้น

หนังสือธรรมะส่วนใหญ่มุ่งสอนให้คนละชั่วและทำดี แต่น้อยนักที่จะสอนให้คนทำใจให้ใส คนส่วน
ใหญ่จึงไม่สนใจที่จะ “ล้างใจ” ตนเอง เพราะขาดความรู้เกี่ยวกับสภาวะธรรมที่ตนไม่สามารถสัมผัสได้ด้วย หู ตา
จมูก ลิ้น และกาย

เมื่อข้าพเจ้าได้อ่านหนังสือของท่านอาจารย์โนวา อนาคต ผ่าน “นักเขียน” ซึ่งเป็นผู้เขียนหรือ
ผู้รับสารนั้นมาบันทึกในหนังสือชุดนี้ ข้าพเจ้าประทับใจมาก คำสอนของท่านอาจารย์อนาคตในหนังสือชุดนี้ได้เปิดเผย
มิติของโลกที่คนส่วนใหญ่ไม่เข้าใจและไม่พยายามจะเข้าใจ

ท่านอาจารย์อนาคตได้เผยแพร่คำสอนของท่านตามลำดับขั้นจากง่ายไปหายาก ผ่านหนังสือ
10 เล่มประกอบด้วย

โนวา อนาคต ขยายความ ธรรมชาติของชาติภพ

ความฝันกับวิถีแห่งจิตวิญญาณ

จิตวิญญาณประสานกาย

ประวัติศาสตร์ของจิตวิญญาณ

อิสระแห่งความปรารถนา

ชีวิตนอกเหนือชาติภพ

อมตะแห่งจิตวิญญาณ (ภาคต้นและภาคปลาย)

โลกแห่งความเป็นจริงหลากมิติ (ภาคต้นและภาคปลาย)

หนังสือแต่ละเล่มมีคำสอน ข้อคิด และแบบฝึกที่เฉียบคม ซึ่งคนส่วนใหญ่คิดไม่ถึงเพราะเป็นเส้นผมบังภูเขา หรือเป็นของใกล้ตัว จนเห็นเป็นเรื่องธรรมดา และเห็นเรื่องธรรมดาเป็นเรื่องธรรมดา ที่ไม่สำคัญและไร้ความหมาย อาจารย์อนาลัยชี้ให้เห็นว่า **เรื่องธรรมดา เป็นเรื่องสำคัญที่ทำให้เรารู้สึกตัวและระลึกอยู่ตลอดเวลา**

เมื่ออ่านหนังสือของอาจารย์อนาลัยแต่ละเล่ม ผู้อ่านจะถูกน้อมนำเข้าสู่มิติแห่งจิตที่ละน้อย ประหนึ่งเข้าสู่อุโมงค์ เมื่ออ่านจบก็เหมือนออกจากอีกปลายของอุโมงค์ **ท่านจะพบความสว่าง คือมี “ปัญญา” ที่ทำให้ชนะความมืดคือ อวิชชา สามารถปรับตัวปรับใจจากความเป็น “ปุถุชน” คือ ผู้ยังมีตอยู่ ไปสู่ความเป็นผู้มีแสงสว่างนำทางชีวิตไปสู่ความสงบสุข ได้อย่างแท้จริง**

ข้าพเจ้าจึงขอแสดงความชื่นชมต่อคำสอนของท่านอาจารย์อนาลัย ผ่านผู้เขียนที่ได้แสดงความวิริยะ ประจวบรับสาส์น และถ่ายทอดสู่ผู้อ่านอย่างประณีต นับเป็นบุญของชาวโลกที่ได้มีโอกาสรับสารคำสอนจากสววรรค์ชุดนี้ หากท่านได้อ่านแล้วอ่านอีก ก็จะสัมผัสผัสแนวคิดเจตจรสสว่างไสวเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ทุกครั้งที่อ่านอย่างน่าอัศจรรย์ใจ ยิ่งท่านหาโอกาสและสถานที่เพื่อจะอ่านออกเสียงดัง ท่านก็จะได้รับความรู้สึกที่ล้ำลึกมากกว่าอ่านในใจเป็นทวีคูณ

ขออนุโมทนา ในกุศลจิตที่ท่านจะได้รับคำสอน และความรู้อันเป็นทิพเพื่อผดุงชีวิตของตนเองให้เฟื่องฟู อันจะมีผลยกภพภูมิของจิตให้สูงยิ่งขึ้น

โนวา อนาลัย

โนวา อนาลัย

โนวา อนาลัย

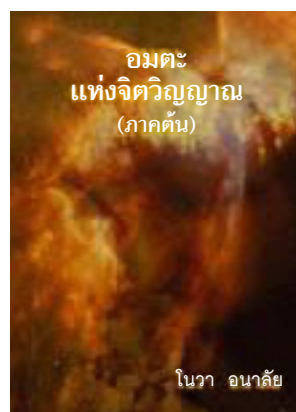
โนวา อนาลัย

โนวา อนาลัย

โนวา อนาลัย

โนวา อนาลัย

โนวา อนาลัย

Nova Analai : รู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสภายใน**อ้างอิง :** ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ kaewta77

สวัสดีครับพี่นักเขียน ก่อนอื่นต้องขอขอบคุณที่ได้ตอบข้อความของผมเมื่อวันก่อนนะครับ ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งครับ ตอนนี้ผมมีประสบการณ์บางอย่างเกิดขึ้นคือ ผมมองสามารถมองเห็นทะลุหน้าต่างได้ (อ่านแล้วอย่างงั้นนะครับ) มันไม่เคยเกิดกับผมมาก่อน ครั้งแรกคือ หลังจากที่จิตได้ตื่นขึ้นก่อนกายตื่นที่ได้เขียนให้พี่นักเขียนอ่านวันก่อน ผมก็มองเห็นร่างตัวเองจากมุมมองของศีรษะที่กำลังนอนอยู่โดยที่ยังไม่ลืมตา (ไม่ได้เล่าให้อ่านเพราะคิดว่าคงจินตนาการไปเอง) มาวันนี้ (24 ก.ย.) ผมได้นั่งก้มหน้ากอดดอกพิกงเพื่อพักผ่อน แล้วก็คิดทบทวนถึงบทความต่างๆ ของอาจารย์ โนวา อนุาลัย แล้วก็ท่องพุทธโธไปด้วย มีอยู่ช่วงหนึ่งเหมือนกับหลัก แต่ตาก็มองเห็นแขนที่กำลังกอดดอกของตัวเองก็คิดว่า เอ๊ะ นี่เรากำลังลืมตาอยู่หรือ???? พอคิดสงสัยก็เลยกลอกลูกกะตาไปมา

อ้าว!!! ตาเราไม่ได้เปิดอยู่นี่หว่า???? ก็เลยทำให้คิดถึงเรื่องจิตตื่นก่อนกายที่ได้เล่าให้อ่านพี่นักเขียนอ่านเมื่อวันก่อน ทำให้ผมมาคิดว่า เอ...ริ้วเราจะได้อะไรเพิ่มขึ้นมารึป่าวหว่า

เขียนมาให้อ่านเพื่อแชร์ประสบการณ์กันนะครับ.....แก้ว

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณแก้วทิพย์

อ่านเรื่องคุณ Kaewta77 เคยเจอคล้ายๆ กันหลายปีมาแล้ว แก้วโดยสารรถไฟไปเชียงใหม่กับคุณพ่อคุณแม่ แก้วปีนขึ้นไปนอนชั้นบนของรถนอนชั้นสอง พอรุ่งเช้ามีตราวดีห้า รถไฟเข้าเขตจังหวัดภาคเหนือ คงประมาณจังหวัดแพร่ แก้วรู้สึกตื่นนอน (จริงๆ แล้วกายยังไม่ตื่น) แก้วมองออกไปทางด้านนอกคู่วิวสองข้างทางที่ป็นภูเขา ต้นไม้ รวมทั้งเสาไฟข้างทางตั้งนาน กว่าแก้วจะสะดุ้งนึกขึ้นได้ว่า มองทะลุผนังรถได้ยังไง เพราะเตียงแขวนนอนข้างบนไม่มีหน้าต่างเหมือนข้างล่าง เท่านั้นแหละจอบปิดทันที เห็นเป็นฝาเหล็กของตู้รถไฟ แก้วเข้าใจว่าช่วงตื่นนอนใหม่ๆ ทำนองครั้งหลัง ครั้งตื่น จิตวิญญาณยังเป็นอิสระจากร่างกายซึ่งยังไม่ยอมตื่นตาม เลยเกิดมีอาการตาทิพย์ (โดยบังเอิญนะคะ) ทำให้มองเห็นทะลุไปได้ ตรงนี้หากเป็นคนที่มีจิตสัมผัสปัญญะเก่งๆ คงจะไม่เกิดอาการสะดุ้งเหมือนแก้ว

ในสภาวะที่ตัวเรายังหลับแต่จิตเราตื่นนั้น ประสาทสัมผัสทั้งห้าของเรายังไม่ทำงาน แต่ประสาทสัมผัสที่หกของเราทำงานได้โดยปราศจากการขัดขวาง การที่เรามองเห็นได้แม้หน้าต่างจะปิด หรือสามารถมองเห็นทะลุกำแพงได้นั้น แท้จริงแล้วเราไม่ได้มองเห็นด้วยตาเนื้อ แต่มองเห็นด้วยตาใจ หรือมองเห็นด้วยอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด

เมื่อพี่นักเขียนกล่าวว่ามองเห็นด้วยอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด หลากๆ คนที่เผชิญกับประสบการณ์นี้จะแย้งทันทีว่า เราไม่ได้คิดไปเอง แต่เราเห็นจริงๆ ซึ่งความเป็นจริงก็เป็นเช่นนั้น เพราะการเห็นด้วยอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด เป็นการเห็นได้อย่างชัดเจนยิ่งกว่าตาเนื้อของเราเสียอีก แต่เรามักไม่ให้เครดิตกับอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิดของเราเท่ากับประสาทสัมผัสทั้งห้า

เมื่อเราให้คำนิยาม สำหรับการรับรู้ด้วย อารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด ว่าเป็นการรู้เห็นด้วยประสาทสัมผัสที่หก เราก็รู้สึกดีขึ้นมานิดหนึ่ง เพราะอย่างน้อยมันก็นับสนุนให้เรามั่นใจว่าเราได้เห็นจริงๆ ไม่ใช่ถูกกล่าวหาว่าคิดไปเอง

ท่านอาจารย์อนาลัยได้อธิบายไว้ใน โนวา อนาลัย ขยายความ ธรรมชาติของชาติภพ บทที่ 4 ธรรมชาติการรับรู้ของจิตวิญญาณ หน้า 42 ว่า ประสาทสัมผัสที่หก หรือประสาทสัมผัสภายใน คือ จิต หรืออารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด หรือ การรับรู้โดยตรงด้วยจิตวิญญาณ แต่เธอมักกลับรู้สึกว่าการกระทำนี้ทำให้ ความพิเศษหรือพลังอำนาจของประสาทสัมผัสที่หกมลายหายไปเสียสิ้น

จุดอ่อนและความไม่รู้ของเธอทั้งหลายมักทำให้เธอตีค่าคุณสมบัติตามธรรมชาติของเธอ อันเป็น คุณสมบัติของจิตวิญญาณไปในทิศทางที่จำกัด เธอมักแยกความเป็นร่างกายเนื้อหนังและความเป็นจิตวิญญาณ ออกจากกัน ตราบใดที่เธอยังมีชีวิตอยู่ เธอคิดว่า จิตวิญญาณยังไม่เกี่ยวกับเธอมากเท่าหลังความตายหรือก่อน มาถือกำเนิด....(หน้า 44-45)

ข้อมูลทั้งหลายที่เธอรับได้ยามตื่น ยามหลับและฝัน กล่าวได้ว่า ล้วนเป็นข้อมูลที่มาจากจิตวิญญาณ แต่ส่วนหนึ่งแปลงสภาพเป็นกายภาพและอีกส่วนหนึ่งแปลงสภาพเป็นอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด เสมอ หรืออีกนัยหนึ่ง กล่าวได้ว่า ข้อมูลความรู้ส่วนหนึ่งถูกแปลงเป็นสัญลักษณ์ เป็นรูป รส กลิ่น เสียง สัมผัส ส่วนอารมณ์ จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด เป็นเครื่องรับสัญญาณสั้นสะท้อนจากจิตวิญญาณที่ปราศจากการ แปลงสัญญาณเป็นสัญลักษณ์

การรับรู้ข้อมูลความรู้ด้วย อารมณ์-จินตนาการและความรู้สึกนึกคิด เป็นการรับข้อมูลโดยตรง จากจิตวิญญาณ-สู่-จิตวิญญาณ (หน้า 46-47)

Nova Analai : ไปเที่ยวกัน

พรุ่งนี้พี่นักเขียนจะหนีไปเที่ยวแต่เช้าตรู่ ซึ่งเป็นเวลาหกโมงเย็นของพวกเราทางเมืองไทย เลยจะไม่มี โอกาสได้ตอบคำถามตอนค่ำของพวกเราทางเมืองไทย

ได้รวบรวมสาระการฝึกฝนที่เราคุยกันมายาวนานกว่าสองสัปดาห์ ไว้ที่ “ฝึกฝน”

<http://www.novaanalai.com/novaanalai...D932ED860.html>

มีทั้งหมด 11 บท (สั้นๆ) และตบท้ายด้วยเทคนิคการทำสมาธิก่อนนอน เพื่อตั้งจิตให้สติสัมปชัญญะ มีความคมชัด เพื่อฝันอย่างมีสติ และจดจำได้ดี

นอกจากนี้พี่นักเขียนได้ upload Audio Books เพิ่มไว้ให้ที่

<http://www.novaanalai.com/novaanalai...t/Archive.html>

วันนี้มีเพิ่มถึงบทที่ 4

เทคนิคการฟัง ให้จดจ่อกับเสียงพูด เสมือนการเงี่ยหูฟังคนใกล้ตัวพูดในที่สาธารณะที่จ่อแจ เพราะเทคนิคที่ใช้คือ จะมีเสียงบรรยายพร้อมด้วยเสียงเพลง background ตลอดเวลา หากไม่เงี่ยหูฟัง หรือ ฟังผ่านจะไม่ได้ใจความเท่าวิธีที่แนะนำ herein แต่หากฟังแบบเงี่ยหูฟัง เพื่อช้อนเอาแต่คำพูดเหมือนช้อนดอกมะลิ ขึ้นจากชานน้ำ แล้วปล่อยให้ดนตรีไหลผ่านไปเหมือนน้ำ จะได้สาระเข้าถึงดวงใจค่ะ

ต้องใช้ QuickTime เพื่อฟัง Audio Books

Free Download for PC

<http://www.softwarepatch.com/internet/quicktime.html>

Free Download for Apple Macintosh

<http://www.apple.com/quicktime/download/>

อ้อ! “บังเอิญ” มีน้องคนไทยที่นี้จัดการเอา Notebook ที่เสียของพี่นักเขียนไปซ่อมให้ฟรีๆ แถม Memory มาให้อีกสองเท่าตัว แล้วใส่ fonts ภาษาไทยให้ด้วย พี่นักเขียนเลยจะเอาพวกเราไปเที่ยวด้วย มีใครจะไปบ้างเอ่ย?

จะบินไป Dallas, Texas ไปนำคณะแรกทำสมาธิที่นี้ แล้วไปขับรถตระเวนลงใต้ ไป Austin, San Antonio, Corpus Christi เป็นเมืองชายทะเล (ไปทานหอยนางรมกันนะ) แล้วตระเวนกลับไป Dallas อีก จากนั้นบินต่อไป Cancun, Mexico กลางวันไปทำสมาธิกันริมทะเล กลางคืนไปเต้น Salsa แล้วก็ไปทำสมาธิกันที่ Chetchen Itza Pyramid เก้าแก่เป็นมรดกโลกของพวกเขา Mayan ช่วงเดือนนี้เป็นช่วงที่ดวงอาทิตย์ตรงเส้นศูนย์สูตรพอดี เรียกว่า Equinox กลางวันกลางคืนเท่ากันเป๊ะ จะเกิดแสงตะวันตกลงบน Pyramid ในตำแหน่งที่ทำให้เกิดพลังงานสูงเป็นพิเศษ พี่นักเขียนเลยไปช่วงนี้เพื่อไป charge battery ค่ะ

ใครไม่ไปด้วย กลับมาจะเอาทะเล กับ Pyramid มาฝาก หวังกลับมาเจอกันอีกนะคะ อย่าเพิ่งหนีไปไหน จะพยายามหาโอกาสแว็บมาเยี่ยมเรื่อยๆ กลัวคุณ Mead จะทำห้องวิทย์ฯ ของเราเป็น gas ไปหมด

ต้องรีบไปจัดกระเป๋าแล้ว

Nova Analai : นิทานเรื่องน้ำค้างกับเมล็ดข้าว

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว ณ ดินแดนอันไกลโพ้นแห่งหนึ่ง ผืนดินปกคลุมไปด้วยนาข้าวอันอุดมสมบูรณ์ ผู้คนมีแต่ความสมบูรณ์พูนสุข เกื้อหนุนช่วยเหลือเกื้อกูลกันและกันด้วยความรักและเมตตาอันปราศจากเงื่อนไข พวกเขาได้ช่วยกันขุดน้ำที่ท่าลายน้อยๆ ทำให้พืชไร่เสียหาย ประชาชนอดอยาก พวกเขาจึงส่งพืชพันธุ์ธัญญาหารเพื่อไปช่วยเหลือ ระหว่างที่มีการบรรทุกสัมภาระและอาหารเพื่อไปช่วยเหลือประชากรในท้องที่เหล่านั้น เกวียนบรรทุกเมล็ดข้าวเล่มหนึ่งเดินทางผ่านดินแดนอันแห้งแล้ง ผืนดินแตกกระแหง กระจอบข้าวใบหนึ่งรั่ว ทำให้ข้าวบางส่วนร่วงหล่นไปตามทางที่เกวียนเล่มนั้นเดินทางผ่านไป สายลมแรงพัดพาเอาเมล็ดบางส่วนไปตกลงบนกองหินที่แตกเผา บางส่วนไปตกในหนองน้ำที่แห้งปานทะเลทราย บางส่วนก็ตกลงบนดินที่แตกกระแหงปราศจากร่มเงาของไม้ใหญ่

แต่เมล็ดข้าวสีทองหยิบมือหนึ่งถูกลมหอบไปตกลงบนดินใกล้กับหินก้อนใหญ่ แม้ว่าผืนดินจะแห้งแล้ง แต่เมล็ดข้าวสีทองเมล็ดหนึ่งก็กล่าวกับเมล็ดอื่นๆ ว่า “โชคดียิ่งนะที่พวกเราได้อาศัยร่มเงาจากหินก้อนนี้ ลักวันหนึ่งเราอาจจะงอกขึ้นเป็นต้นกล้าก็ได้ แล้วเราก็จะกลายเป็นนาข้าวที่สมบูรณ์พูนสุขเหมือนกับผืนดินของบรรพบุรุษที่เราจะมา” เมล็ดข้าวสีทองเมล็ดอื่นๆ ได้ยินดังนั้นก็เต็มไปด้วยความหวัง พวกมันพากันขยับเข้าไปใกล้ก้อนหินเพื่ออยู่ใต้ร่มเงา และต่างพากันชอบใจก้อนหิน ก้อนหินก็มองพวกมันแล้วก็ยิ้มอย่างภาคภูมิใจที่มันได้กลายเป็นก้อนหินที่มีประโยชน์ขึ้นมา

แต่มีเมล็ดข้าวสีดำสนิทเมล็ดหนึ่งซึ่งแปลกแยกไปจากเมล็ดอื่นๆ แต่เพียงเปลือกนอก มันชายตามองเมล็ดข้าวอื่นๆ ที่แลดูเหมือนๆ กันอย่างเยื่อหยิ่ง แล้วมันก็ขยับตัวเข้าไปใกล้ก้อนหินอีกนิดเพื่อให้ได้ร่มเงา แต่มันก็ไม่นึกชอบใจก้อนหินสักเท่าไรนัก

วันแล้ววันเล่าผ่านไป เมล็ดข้าวอื่นๆ ที่ตกลงบนก้อนหิน ตกลงในหนองน้ำแห้ง และกลางลานดินอันแตกกระแหง ก็ตกเป็นอาหารของฝูงนกฝูงการที่บินโฉบไป

เมล็ดข้าวอีกเมล็ดหนึ่งข้างหินก้อนใหญ่ก็กล่าวขึ้นว่า “พวกเราโชคดียิ่งนะ ที่ได้อาศัยร่มเงาของก้อนหิน และได้อาศัยเป็นที่กำบังจากฝูงนก” เมล็ดข้าวเมล็ดอื่นๆ ได้ยินดังนั้นก็เต็มไปด้วยความหวังต่อไป เวลาผ่านไป แต่ความแห้งแล้งก็ยังคงครอบงำดินแดนแห่งนี้ และเมล็ดข้าวก็ยังไม่อาจงอกเป็นต้นกล้าได้ แต่ละเมล็ดยังคงเต็มไปด้วยความหวัง ความปรารถนาและศรัทธาในความเป็นไปได้ อันคาดการณ์ไม่ได้ ดวงตะวันเริ่มคล้อยและก้อนหินก็ไม่อาจให้ร่มเงากับเมล็ดข้าวเหล่านี้ได้เช่นเคย แต่มันก็สงบนิ่งและสง่ากำลังใจให้เมล็ดข้าวต่อไปว่า “เมื่อตะวันคล้อยต่อไป ลักวันหนึ่งฉันก็จะให้ร่มเงาแก่พวกเธอได้อีก อย่าเพิ่งหมดหวังนะ” เมล็ดข้าวตระหนกในน้ำใจของก้อนหินและชอบใจที่มันได้ให้ร่มเงาแก่พวกเขามาแล้ว

เมฆน้อยก้อนหนึ่งลอยผ่านมา มันก็มองดูเมล็ดข้าวที่อ้อกันอยู่ข้างก้อนหิน และพยายามหลบจากแดดจ้าที่แผดเผาอย่างไร้ผล มันค่อยๆ เคลื่อนตัวน้อยๆ ของมันต่ำลง และทอดเงาลงไปบังเมล็ดข้าวกลุ่มนั้น เมล็ดข้าวเริ่มรู้สึกเย็นลง เมล็ดสีทองเมล็ดหนึ่งแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้า มันร้องขึ้นด้วยความดีใจว่า “ดูซิ! พวกเราโชคดีอีกแล้ว ที่ได้อาศัยร่มเงาจากเมฆน้อย” เมล็ดข้าวสีทองทั้งหลายเต็มไปด้วยความหวัง พวกมันชอบใจก้อนหินและเมฆน้อย เมล็ดข้าวสีดำชายตามอง มันขยับตัวเข้าไปใต้ร่มเงาของเมฆน้อย แต่มันก็ไม่นึกชอบใจสักเท่าไรนัก

วันแล้ววันเล่าเมฆน้อยยังคงทอดเงาให้กับเมล็ดข้าว แต่ก็ยังไม่มีแว้วว่าเมล็ดข้าวจะงอกเป็นต้นกล้าได้อย่างไร นอกจากว่าพวกมันยังคงเต็มไปด้วยความหวัง ความปรารถนาและศรัทธาในความเป็นไปได้ อันคาดการณ์ไม่ได้

เมื่อเมฆก้อนใหญ่กลุ่มหนึ่งลอยผ่านมาและพบเหตุการณ์นี้เข้า พวกมันมองเห็นความเมตตาของเมฆน้อยที่พากเพียรให้ร่มเงาแก่กลุ่มเมล็ดข้าว และตระหนักในความหวัง ความปรารถนาและศรัทธาของเมล็ดข้าว มันจึงลอยตัวต่ำลงจนเป็นผืนเดียวกับเมฆน้อย เมล็ดข้าวสีทองอีกเมล็ดหนึ่งแหงนหน้าขึ้นมองท้องฟ้าที่มีดครีမ် แล้วมันก็ร้องว่า “ดูซิ! พวกเราโชคดีอีกแล้ว ที่ได้อาศัยร่มเงาจากเมฆใหญ่”

เมล็ดข้าวสีทองทั้งหลายเต็มไปด้วยความหวัง พวกมันขบใจก้อนหิน เมฆน้อย และ เมฆใหญ่ เมล็ดข้าวสีดำชายตามอง มันขยับตัวเขาไปได้ร่มเงาของเมฆน้อยเมฆใหญ่ แต่มันก็ไม่นึกขบใจเมฆก้อนใหญ่สักเท่าไรนัก

คืนที่ 1

น้ำค้างหยดแรก พรางพรมลลงบนเมล็ดข้าวทั้งหลาย พวกมันกำลังหลับสนิท ความชุ่มชื้นของน้ำค้างทำให้สติสัมปชัญญะของมันคมชัด จนกระทั่งพวกมันระลึกถึงความจำเก่าก่อนในชาติภพทั้งหลายในอดีต ที่พวกมันเคยเป็นส่วนหนึ่งของรวงข้าวและนาข้าวอันอุดมที่มีมันจากมา ทำให้พวกมันตื่นขึ้นมาด้วยความคาดหวังอันยิ่งใหญ่ เมล็ดข้าวสีทองเมล็ดหนึ่งกล่าวว่า “ฉันรอคอยวันที่พวกเราจะเป็นส่วนหนึ่งของนาข้าวอันอุดมอีกครั้งหนึ่ง” เมล็ดข้าวสีทองทั้งหลายเต็มไปด้วยความหวัง พวกมันขบใจก้อนหิน เมฆน้อย เมฆใหญ่ และ น้ำค้างหยดแรก

เมล็ดข้าวสีดำชายตามอง มันขยับตัวด้วยความชุ่มชื้นของน้ำค้าง แต่มันก็ไม่นึกขบใจน้ำค้างหยดแรกสักเท่าไรนัก

คืนที่ 2

น้ำค้างหยดที่สอง พรางพรมลลงเมล็ดข้าวทั้งหลาย พวกมันกำลังหลับสนิท ความชุ่มชื้นของน้ำค้างทำให้สติสัมปชัญญะของมันคมชัด จนกระทั่งพวกมันฝันอย่างคมชัดแลเห็นทุ่งกว้างแห่งนี้กลายเป็นนาข้าวอันอุดม ทำให้พวกมันตื่นขึ้นมาด้วยความคาดหวังอันยิ่งใหญ่ เมล็ดข้าวสีทองเมล็ดหนึ่งกล่าวว่า “ฉันแลเห็นอนาคตว่า อีกไม่นานพวกเราจะทำให้ดินแดนแห่งนี้ กลายเป็นนาข้าวอันอุดม” เมล็ดข้าวสีทองทั้งหลายเต็มไปด้วยความหวัง พวกมันขบใจก้อนหิน เมฆน้อย เมฆใหญ่ น้ำค้างหยดแรก และน้ำค้างหยดที่สอง

เมล็ดข้าวสีดำชายตามอง มันดูดซับความชุ่มชื้นของน้ำค้าง แม้มันจะฝันไม่น้อยไปกว่าเมล็ดข้าวสีทองเมล็ดอื่นๆ แต่มันก็ไม่นึกขบใจน้ำค้างหยดที่สองสักเท่าไรนัก

คืนที่ 3

น้ำค้างหยดที่สาม พรางพรมลลงบนเมล็ดข้าวทั้งหลาย พวกมันกำลังหลับสนิท ความชุ่มชื้นของน้ำค้างทำให้สติสัมปชัญญะของมันคมชัด จนกระทั่งพวกมันตระหนักได้ว่า มันคือจิตวิญญาณผู้มาถึงกำเนิด พร้อมด้วยพลังอำนาจตามธรรมชาติอันน่ามหัศจรรย์ ซึ่งจะทำให้มันเป็นเมล็ดที่สมบูรณ์และสามารถงอกเป็นต้นกล้าได้ต่อไป ทำให้พวกมันตื่นขึ้นมาด้วยความคาดหวังอันยิ่งใหญ่ เมล็ดข้าวสีทองเมล็ดหนึ่งกล่าวว่า “ฉันแลเห็นอนาคตว่า พวกเราจะงอกขึ้นเป็นต้นกล้าอันสมบูรณ์” เมล็ดข้าวสีทองทั้งหลายเต็มไปด้วยความหวัง พวกมันขบใจก้อนหิน เมฆน้อย เมฆใหญ่ น้ำค้างหยดแรก น้ำค้างหยดที่สอง และน้ำค้างหยดที่สาม

เมล็ดข้าวสีดำชายตามอง มันดูดซับความชุ่มชื้นของน้ำค้าง จนเมล็ดของมันพองโตไม่น้อยไปกว่าเมล็ดข้าวสีทองเมล็ดอื่นๆ และเต็มไปด้วยความเป็นได้อันคาดการณ์ไม่ได้ แต่มันก็ไม่นึกขบใจน้ำค้างหยดที่สามสักเท่าไรนัก

คืนที่ 4

น้ำค้างหยดที่สี่ พรางพรมลงบนเมล็ดข้าวทั้งหลาย พวกมันกำลังหลับสนิท ความชุ่มชื้นของน้ำค้างทำให้ สติสัมปชัญญะของมันคมชัด จนกระทั่งพวกมันตระหนักได้ถึง มรดกล้ำค่าทางกายภาพและพันธุกรรมที่มันได้รับ มอบมาจากบรรพบุรุษทั้งหลายของมัน มันฝันเห็นจิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมมิติในอดีตและอนาคตชาติ และมองเห็นแนวโน้มและความเป็นไปได้ของพวกมัน มันฝันเห็นจิตวิญญาณต่างร่างแต่ร่วมวัตถุประสงค์ของมันที่กำลัง งอกขึ้นเป็นต้นกล้าอยู่ ณ ดินแดนอื่นๆ อันชุ่มชื้นไปด้วยฝน ทำให้เมล็ดของมันชุ่มชื้นพอโตไปด้วยราวกับว่าได้ฝน มันฝันเห็นจิตวิญญาณเสมือนร่วมร่างแต่ต่างมิติในอดีต-ปัจจุบัน-อนาคตชาติ บนเส้นทางแห่งความเป็นไปได้อื่นๆ ที่ พวกมันงอกงามขึ้นเป็นต้นกล้าในลักษณะต่างๆ อันเป็นไปได้-หลากหลาย-เป็นอนันต์ เมล็ดข้าวสีทองทั้งหลาย เต็มไปด้วยความหวัง พวกมันขอบใจก้อนหิน เมฆน้อย เมฆใหญ่ น้ำค้างหยดแรก น้ำค้างหยดที่สอง น้ำค้าง หยดที่สาม และน้ำค้างหยดที่สี่

เช้าวันรุ่งขึ้นต้นตอยตั้งเริ่มงอกงามขึ้นมา ทำให้เมล็ดข้าวสีทองบางเมล็ดเริ่มกระสับกระส่าย บางเมล็ด กล่าวว่ “ดูสิ วัชพืชพวกนี้มาแย่งความชื้นไปจากพวกเรา” แต่เมล็ดข้าวสีทองเมล็ดหนึ่งกลับกล่าวว่า “ต้นตอยตั้ง เป็นสัญญาณเตือนให้เราว่า เราจะงอกงามขึ้นเป็นต้นกล้าได้ในไม่ช้าด้วยน้ำค้างเหล่านี้” เมล็ดข้าวสีทองที่ยังไม่ไหวตัว พอที่จะดูดซับน้ำค้าง กลับเริ่มไหวตัวและซึมซับน้ำค้างได้ดีขึ้น แม้ว่าต้นตอยตั้งจะทำให้เมล็ดข้าวสีทองบางเมล็ด กระสับกระส่าย แต่มันก็ทำให้หลายๆ เมล็ดตื่นตัวมากขึ้นกว่าเดิม

เมล็ดข้าวสีดำขายตามอง มันดูดซับความชุ่มชื้นของน้ำค้างอย่างไม่เต็มใจนัก ด้วยความคิดว่า ประวัติศาสตร์ และแนวโน้มของมันแตกต่างไปจากเมล็ดข้าวสีทองอื่นๆ โดยสิ้นเชิง มันมองดูเพียงเปลือกนอกของมันด้วยความ หยิ่งผยอง และคิดว่ามันจะรอดคอยวันที่ลมใต้จะพัดพามันไปสู่ดินแดนใหม่ เพื่อขยายพันธุ์กลายเป็นนาข้าวที่พิเศษ ผิดแผกไปจากเมล็ดข้าวสีทองที่แสนจะธรรมดา มันไม่นึกชอบใจน้ำค้างหยดที่สี่สักเท่าไรนัก

คืนที่ 5

น้ำค้างหยดที่ห้า พรางพรมลงบนเมล็ดข้าวทั้งหลาย พวกมันกำลังหลับสนิท ความชุ่มชื้นของน้ำค้างทำให้ สติสัมปชัญญะของมันคมชัด จนกระทั่งพวกมันตระหนักได้ถึง อิสระแห่งความปรารถนาของแต่ละเมล็ด เมล็ดข้าว สีทองเมล็ดหนึ่งปรารถนาที่จะงอกขึ้นเป็นต้นกล้าที่ออกรวงข้าวมากมายจนลำต้นของมันโน้มลงสู่ดิน เมล็ดข้าว สีทองอีกเมล็ดหนึ่งปรารถนาที่จะงอกขึ้นเป็นต้นกล้าที่ออกรวงไม่มากนัก แต่เมล็ดของมันอ้อมเอิบแข็งแรงเป็นพิเศษ เมล็ดข้าวสีทองอีกเมล็ดหนึ่งปรารถนาที่จะงอกขึ้นเป็นต้นกล้าที่ออกรวงไม่มากและเมล็ดน้อย เพื่อที่มันจะได้ชูช่อ ขึ้นสู่ฟ้ากว้าง พวกมันต่างก็ตื่นขึ้นด้วยความคาดหวังอันยิ่งใหญ่ด้วยการตระหนักว่า เมล็ดแต่ละเมล็ดคือ จิตวิญญาณที่มาถือกำเนิดพร้อมกับพลังอำนาจที่จะมีได้-ทำได้-เป็นได้สัมผัสความปรารถนาทุกประการ เมล็ดข้าว สีทองทั้งหลายเต็มไปด้วยความปรารถนาอันแรงกล้า ความมุ่งมั่น และ ความหวัง พวกมันขอบใจก้อนหิน เมฆน้อย เมฆใหญ่ น้ำค้างหยดแรก น้ำค้างหยดที่สอง น้ำค้างหยดที่สาม น้ำค้างหยดที่สี่ และ น้ำค้างหยดที่ห้า

เช้าวันรุ่งขึ้นต้นตอยตั้งเริ่มออกดอกสีม่วงบานสะพรั่ง ทำให้เมล็ดข้าวสีทองบางเมล็ดกระสับกระส่าย ยิ่งขึ้นไปอีก บางเมล็ดร้องถามว่า “ทำไมเธอไม่ไปงอกขึ้นที่อื่นนะ” แต่เมล็ดข้าวสีทองเมล็ดหนึ่งกลับกล่าวว่า “วัชพืช เหล่านี้เป็นสัญญาณเตือนให้เราว่า เราจะงอกงามขึ้นเป็นต้นกล้าได้และเต็มไปด้วยรวงข้าวได้ในที่สุด” เมล็ดข้าว สีทองที่เคยกระสับกระส่ายก็หันมาชะมัดเข้มน้ำซึมซับน้ำค้างได้ดียิ่งขึ้นไปอีก และมันก็พบว่า เมล็ดของมันเริ่ม งอกรากและมีแนวโน้มว่าจะแตกใบเลี้ยงในไม่ช้า

เมล็ดข้าวสีดำขายตามอง มันหยุดดูดูชิม ความชุ่มชื้นของน้ำค้าง มันมองเห็นว่าน้ำค้างเพียงน้อยนิดเหล่านี้ไม่พอเพียงสำหรับเมล็ดสีดำที่แสนพิเศษของมัน มันไม่แยแสว่าเมล็ดสีทองจะแบ่งปันน้ำค้างกับวัชพืช เพราะความไฝ่ฝันของมันคือทุ่งนาที่มีฝนชุ่มชื้น มันรอคอยให้ลมพัดพาเมล็ดที่แห่งสนิทของมัน เพื่อที่มันจะได้ไปได้ไกล สวมความปรารถนา มันไม่นึกขบใจน้ำค้างหยดที่หาลักเท่าไรนัก

คืนที่ 6

น้ำค้างหยดที่หก พรางพรมลงบนเมล็ดข้าวทั้งหลาย พวกมันกำลังหลับสนิท ความชุ่มชื้นของน้ำค้างทำให้สติสัมปชัญญะของมันคมชัด จนกระทั่งพวกมันตระหนักได้ถึงการเป็นส่วนหนึ่งของภาพรวมในโลกแห่งความเป็นจริง พวกมันตระหนักได้ว่า แม้ผืนดินอันแห้งแล้งและแสงแดดที่แผดจ้า ก็เป็นส่วนหนึ่งของสรรพสิ่งทั้งหลายที่ก่อให้เกิดเมฆและน้ำค้าง มันตระหนักได้ว่า มันได้รับการสนับสนุนจากแสงดาว แสงจันทร์ และแม้แต่แสงแดดอันแผดจ้า และผืนดินอันเคยแตกกระแหง มันเป็นเมล็ดข้าวที่เจริญงอกงามในโลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ ซึ่งสัมพันธ์กับสรรพสิ่งทั้งหลาย แม้มันจะเป็นเพียงเมล็ดที่ร่วงลงสู่ดิน แต่มันก็เต็มไปด้วยความมหัศจรรย์ที่จะงอกเป็นต้นกล้าต่อไปในโลกนี้ มิตินี้ และในโลกอื่น มิติอื่นๆ อันหลากหลายเป็นอนันต์ แม้พวกมันจะมีความเรียบง่าย—เดินดิน แต่มันก็เต็มไปด้วยความมหัศจรรย์—เหินฟ้า เมล็ดข้าวสีทองทั้งหลายเต็มไปด้วยความหวัง ความปรารถนาอันแรงกล้า และความศรัทธาในการเป็นส่วนหนึ่งของภาพรวมที่เกื้อกูลกันและกัน ทำให้พวกมันรู้สึกปลอดภัย และรู้ถึงพลังอำนาจในตนเอง แต่ถึงกระนั้นมันก็ตระหนักว่า มันเป็นไปได้ก็ด้วยการเกื้อกูลซึ่งกันและกัน พวกมันจึงขบใจ ก้อนหิน เมฆน้อย เมฆใหญ่ น้ำค้างหยดแรก น้ำค้างหยดที่สอง น้ำค้างหยดที่สาม น้ำค้างหยดที่สี่ น้ำค้างหยดที่ห้า และ น้ำค้างหยดที่หก

เช้าวันรุ่งขึ้นต้นตอยอดเริ่มออกฝัก ทำให้เมล็ดข้าวสีทองหายกระสับกระส่าย เพราะมันตระหนักว่า เมื่อเมล็ดตอยอดแก่ และน้ำค้างพรางพรมลงมาอีก มันจะแตกตัวและเมล็ดของมันก็จะกระเด็นไปไกล ไปงอกงามในถิ่นฐานอื่นๆ แต่เมล็ดข้าวสีทองเมล็ดหนึ่งกล่าวว่า “วัชพืชเหล่านั้นเป็นสัญญาณเตือนให้เราทราบว่า เราจะงอกงามจนออกรวงได้ในที่สุด” เมล็ดข้าวสีทองทั้งหลายจึงเลิกกระสับกระส่าย หันมาชะมดกเข้มน้ำซึมซับน้ำค้างได้ดียิ่งขึ้นไปอีก และมันก็พบว่า เมล็ดของมันเริ่มงอกรากและแตกใบเลี้ยงไปตามๆ กัน

เมล็ดข้าวสีดำขายตามอง มันปฏิเสธน้ำค้าง จนเมล็ดของมันแห่งสนิท มันเต็มไปด้วยความตื่นเต้นด้วยความไฝ่ฝันว่า ทุ่งนาแห่งใหม่ของมันจะเป็นดินแดนที่เต็มไปด้วยฝนชุ่มฉ่ำและแสงแดดแผดจ้า มันไม่จำเป็นจะต้องคอยน้ำค้างที่ละหยดเพื่อจะงอกเป็นต้นกล้า มันจึงไม่นึกขบใจน้ำค้างหยดที่หกสักเท่าไรนัก

คืนที่ 7

น้ำค้างหยดที่เจ็ด พรางพรมลบนเมล็ดข้าวทั้งหลาย พวกมันกำลังหลับสนิท ความชุ่มชื้นของน้ำค้างทำให้ สติสัมปชัญญะของมันคมชัด จนกระทั่งพวกมันตระหนักได้ว่า แม้ว่าแสงแดดอาจจะแผดเผาเมล็ดอื่นๆ บนกองหินหรือ หนองน้ำแห้งจนเมล็ดเหล่านั้นไม่มีโอกาสได้ออกงาม และบางเมล็ดก็กลายเป็นอาหารของนกกาไป แต่จิตวิญญาณ ของพวกมันก็ดำเนินต่อไปอย่างเป็นอมตะด้วยความปรารถนาอันไม่มีวันจบสิ้น เมล็ดที่ยังไม่ได้งอกขึ้นเป็นต้นกล้า ในชาติภพนี้ ยังคงปรารถนาที่จะได้เผชิญกับประสบการณ์อันท้าทายต่อไปในรูปแบบที่มันเลือก มันจะเลือกไปถือกำเนิด ในสภาพแวดล้อมต่างๆ ที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ที่จะทำให้มันเปลี่ยนความเชื่อจากมุมมองจำเพาะหนึ่งๆ ให้กลายเป็นความรู้ ไม่ว่าจะงอกขึ้นเป็นต้นกล้าได้สำเร็จหรือไม่ในโลกใด มิติใด ในเส้นทางแห่งความเป็นไปได้แสนใด มันก็ไม่เคยเผชิญกับความล้มเหลว เพราะชีวิตทุกชาติภพ ทุกมิติ ทุกเส้นทางแห่งความเป็นไปได้ ล้วนเป็นโอกาส อันแตกต่างกัน ที่มันเองเป็นผู้เลือก เพื่อเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และเรียนรู้ถึงคุณค่าของชีวิต ด้วยการ ใช้เอกลักษณ์ของมันในทิศทางจำเพาะและมุมมองจำเพาะนั้นๆ อย่างดีที่สุด

เมล็ดข้าวสีทองทั้งหลายเต็มไปด้วยความรักที่จะมีชีวิตอยู่ต่อไปทั้งในชาติภพนี้ มิตินี้ และชาติภพหน้า มิติหน้า ด้วยความมุ่งมั่น และความหวัง พวกมันตระหนักว่า จิตวิญญาณของมันเป็นอมตะ และมันจะต้องเผชิญกับความ ท้าทาย ใฝ่รู้และความสนเท่ห์ในชีวิตต่อไปอีกจนกว่าบทเรียนของมันจะสมบูรณ์ และช่องว่างแห่งประสบการณ์ ของมันจะเติมเต็มจนพอเพียง เมล็ดข้าวสีทองตื่นขึ้นมาพบว่า รากของมันก็งอกลงสู่ดินและยอดของมันก็แตกใบ ขึ้นสู่ฟ้าได้อย่างเป็นธรรมชาติ พวกมันงอกงามร่วมกันอย่างร่าเริง พวกมันชอบใจก้อนหิน เมฆน้อย เมฆใหญ่ น้ำค้าง หยดแรก น้ำค้างหยดที่สอง น้ำค้างหยดที่สาม น้ำค้างหยดที่สี่ น้ำค้างหยดที่ห้า น้ำค้างหยดที่หก และน้ำค้าง หยดที่เจ็ด

เมล็ดข้าวสีดำขायตามอง มันพร้อมแล้วที่จะให้ลมใต้พัดพามันไปสู่ดินแดนในฝันอันกว้างไกล มันปรารถนา จะเป็นข้าวพันธุ์ใหม่ที่ไม่มีใครเหมือน และไม่เหมือนใคร มันไม่แสร้งเมล็ดข้าวสีทองที่พอใจกับการเริ่มงอกเป็นต้นกล้า ต้นเล็กต้นน้อย มันไม่แสร้งน้ำค้างหยดที่เจ็ดสักเท่าไรนัก

ใกล้รุ่ง ลมใต้พัดกระหน่ำ แต่เมล็ดสีทองทั้งหลายก็หลับสนิทด้วยความเชื่อมั่นว่า ก้อนหินและผืนดินจะ ปกป้องรักษาและคุ้มครองพวกมัน แสงเดือนครอบคลุมพวกมันเสมือนผ้าห่มที่ห่อหุ้มและถนอมพวกมันไว้ จนกว่า จะถึงเวลางอกงามเมื่อตะวันมาเยือนขอบฟ้า ดวงดาวจะกะพริบให้กำลังใจว่า วันใหม่ของพวกเขาจะรุ่งเรือง และ พวกมันก็จะเจริญงอกงามต่อไป แต่เมล็ดข้าวสีดำกลับนอนไม่หลับ มันจินตนาการถึงทุ่งนาข้าวกว้างใหญ่ไพศาล ที่มันจะกลายเป็นเมล็ดข้าวพันธุ์ใหม่ ที่ไม่มีใครเสมอเหมือน ความฝันของเมล็ดข้าวสีทองทั้งหลายดูจับจ้อง มันจะ แปรลกอะไร เมล็ดข้าวสีทองก็ยังคงเป็นแค่เมล็ดข้าวสีทองที่แสนจะธรรมดาและดูเหมือนๆ กันไปหมดและไร้ความ ล้ำค่า

ในคืนนั่นเอง ลมใต้ก็หอบเมล็ดข้าวสีดำไป ตามเจตนา ความเชื่อและความปรารถนาอย่างแรงกล้าของมัน และมันก็ไปตกลงบนพื้นดิน ณ ถิ่นฐานที่ไม่ไกลนัก แต่มันก็ไม่รู้ไม่เห็นเมล็ดข้าวสีทองทั้งหลายที่กำลังนอนหลับ และฝันกันอย่างสนุกสนาน และมันก็คิดว่า “ความฝันของเมล็ดข้าวสีทองเหล่านั้นช่างน่าขันเสียจริง มันไม่ยิ่งใหญ่ เหมือนความฝันของฉันหรอก”

คืนที่ 8

น้ำค้างหยดที่แปด พรางพรมลงบนเมล็ดข้าวทั้งหลาย พวกมันกำลังหลับสนิท ความชุ่มชื้นของน้ำค้างทำให้ สติสัมปชัญญะของมันคมชัด จนกระทั่งพวกมันตระหนักได้ว่า จิตวิญญาณของมันมีชีวิตอยู่—เป็นอยู่—ดำเนินไป ในโลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ—โลกอื่นๆ—ในสภาวะอื่นๆ อย่างเป็นอนันต์ ความเป็นไปทั้งหลายของเมล็ดแต่ละ เมล็ดในแต่ละชาติภพ ในแต่ละโลก ในแต่ละมิติ ตลอดจนความเป็นไปของมันในโลกอื่น มิติอื่น ล้วนส่งผลกระทบต่อ กันหมด มันไม่ได้เป็นเมล็ดอันโดดเดี่ยวแต่ละเมล็ดที่จะงอกขึ้นเป็นต้นกล้า เพียงต้นเดียวในโลกนี้ มิตินี้ หากแต่ว่า มันกำลังเป็นเมล็ดที่ไต่งอกเป็นต้นกล้าและขยายพืชพันธุ์อย่างกว้างขวางแล้วในอดีต และ อนาคต และความเป็นไปทั้งหลายก็กำลังมีการถ่ายถอดแลกเปลี่ยนและสนับสนุนมันอยู่ ณ ปัจจุบันนี้ พวกมันตื่นขึ้นมาด้วยความ สุขสมบูรณ์ ตระหนักในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และยอดใบของมันก็เจริญงอกงามยิ่งขึ้นไปอีก

เมล็ดข้าวสีทองทั้งหลายเต็มไปด้วยเจตนา ความเชื่อมั่นและความปรารถนาอย่างแรงกล้า มันมองเห็นต้น ต่อยติงที่มีเมล็ดเต็มต้นติดตัวออกไปและกระจายพันธุ์กว้างไกล เมล็ดข้าวสีทองแตกยอดแตกใบต่อไปอย่างต่อเนื่อง พวกมันเต็มไปด้วยความร่าเริง และตระหนักว่าความฝันของพวกมันกลายเป็นความเป็นจริง พวกมันขบใจก้อนหิน เมฆน้อย เมฆใหญ่ น้ำค้างหยดแรก น้ำค้างหยดที่สอง น้ำค้างหยดที่สาม น้ำค้างหยดที่สี่ น้ำค้างหยดที่ห้า น้ำค้าง หยดที่หก น้ำค้างหยดที่เจ็ด และน้ำค้างหยดที่แปด

ในที่สุดเมล็ดข้าวสีทองก็งอกงามเป็นต้นกล้าที่เต็มไปด้วยแนวโน้มและความเป็นได้ ตามเจตนา ความเชื่อ และความปรารถนาอย่างแรงกล้าของแต่ละเมล็ด มันงอกงามร่วมกัน และทำให้ผืนดินปกคลุมไปด้วยสีเขียว ต้น ต่อยติงก็งอกงามปะปนไปกับต้นข้าว ผืนดินชุ่มชื้นขึ้นเรื่อยๆ จนในที่สุด ฝนก็ตกแล้วตกอีก ต้นข้าวมากมายออกรวง สีทอง และเต็มไปด้วยต้นข้าวที่บ้างก็มีรวงข้าวที่แน่นจนยอดของมันโน้มลงสู่ดิน บ้างก็ชูยอดสูงสูฟ้า บ้างก็มีเมล็ด ที่สมบูรณ์เป็นพิเศษ พวกมันมีความสุขและงอกงามร่วมกันอย่างร่าเริง พวกมันขบใจก้อนหิน เมฆน้อย เมฆใหญ่ น้ำค้างหยดแรก น้ำค้างหยดที่สอง น้ำค้างหยดที่สาม น้ำค้างหยดที่สี่ น้ำค้างหยดที่ห้า น้ำค้างหยดที่หก น้ำค้าง หยดที่เจ็ด และน้ำค้างหยดที่แปด แต่แล้วต้นข้าวต้นหนึ่งก็ร้องถามว่า “เอ! ใครเห็นต้นต่อยติงบ้างไหม?” แม้ ต้นต่อยติงจะยังคงแตกเป็นต้นใหม่ต่อไป ออกดอกสีม่วงสะพรั่ง มีเมล็ดและขยายพันธุ์ต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง แต่ ต้นข้าวก็งอกเลยสูงขึ้นไปจนมองไม่เห็นต้นต่อยติง แล้วต้นข้าวต้นหนึ่งก็ร้องว่า “เอ! ใครเห็นต้นข้าวที่มีเมล็ดสีด้า บ้างไหม?” มีต้นข้าวที่มีเมล็ดสีด้าปนเปอยู่บ้างไม่มากนักน้อย แต่มันก็ล้วนมีแนวโน้มและความเป็นไปได้ในทิศทาง อันเป็นเอกลักษณ์ไม่ได้มากหรือน้อยไปกว่าเมล็ดข้าวสีทองที่ดูเสมือนว่ามีอยู่อย่างดาษดื่น มันอาศัยผืนดินเดียวกัน อุ่มความชุ่มชื้นให้กับผืนดินร่วมกัน และสร้างวงจรที่ทำให้ฝนตกต่อไป

ทุ่งกว้างที่เคยแห้งแล้งกลายเป็นนาข้าวอันอุดมสมบูรณ์ เมล็ดข้าวสีทองในรวงข้าวหลับ และฝันว่ามันเคยเป็นเมล็ดที่งอกงามในทุ่งนาอื่นๆ มาแล้ว มันเดินทางไปกับเกวียนลัมภาระ มันร่วงหล่นจากกระสอบข้าว มันเคยเผชิญกับความแห้งแล้ง มันตื่นขึ้นและชื่นชมกับความชุ่มชื้น มันขอบคุณผืนดิน แดดจ้า มันชอบใจก้อนหิน เมฆน้อย เมฆใหญ่ น้ำค้างหยดแรก น้ำค้างหยดที่สอง น้ำค้างหยดที่สาม น้ำค้างหยดที่สี่ น้ำค้างหยดที่ห้า น้ำค้างหยดที่หก น้ำค้างหยดที่เจ็ด น้ำค้างหยดที่แปด ที่มันจดจำได้เลื่อนรางเสมือนความฝัน

ห่างไกลออกไป เมล็ดข้าวสีดำเริ่มงอกรากและแตกใบเลี้ยง มันพอใจกับใบเลี้ยงของมัน มันไม่รู้ไม่เห็นนาข้าวอันอุดม มันไม่รู้จักรวงข้าวสีทองที่เกิดขึ้นใหม่มากมาย แต่มันก็พอใจกับฝนและไม่แยแสกับน้ำค้างต่อไป เวลาผ่านไป มีเมล็ดข้าวสีแปลกๆ ลอยมาตามลมจากนาข้าวอันอุดม

แหล่งอื่นๆ มาร่วงหล่นในทุ่งแห่งนี้ มันมองดูเมล็ดข้าวสีดำที่กำลังแตกใบเลี้ยง และ มันก็ไม่ชื่นชมความแปลกของสีดำ เพราะสีของมันก็แปลกไปจากเมล็ดข้าวสีทองอื่นๆ ไม่น้อย

ไม่ว่าเมล็ดข้าวสีดำจะงอกงามได้เร็วช้าเพียงใด มันก็เต็มไปด้วยแนวโน้ม ความเป็นไปได้อันหลากหลายเป็นอนันต์ และมันก็จะเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์ในทิศทางของมันได้ในที่สุดไม่ว่าในช่องว่าง-ระยะทางและกาลเวลา เมล็ดข้าวเหล่านั้นจะเรียกการเจริญงอกงามของมันว่าเร็ว-ช้า ก่อน-หลัง ก้าวหน้า-ล่าหลัง ล้มเหลวหรือประสบความสำเร็จ

ในโลกแห่งความเป็นจริงหลากหลายมิติ-นาข้าว ท้องถิ่นกันดาร ฝน น้ำค้าง และความแห้งแล้ง ล้วนเป็นมิติจำเพาะที่ทำให้เมล็ดข้าวเติมเต็มช่องว่างแห่งประสบการณ์และคุณค่าชีวิตของมันได้อย่างเป็นเอกลักษณ์ จากมุมมองจำเพาะ และ จากความเชื่อจำเพาะ

คุณ khajornwan : สวัสดีค่ะ...เพิ่งเข้ามาเป็นสมาชิกใหม่ ดีใจมากที่มีห้องสนทนาเพื่อแลกเปลี่ยนความรู้ทางจิตวิญญาณ วันก่อนเห็นคุณ Mead พูดคุยเกี่ยวกับสนามแม่เหล็กไฟฟ้าเทียม เช่น เครื่องใช้ไฟฟ้า ที่วี ตู้เย็น หรือแม้กระทั่งคอมพิวเตอร์ ฯลฯ คงไม่มีใครปฏิเสธได้ว่าในปัจจุบัน มนุษย์เราคงจะหลีกเลี่ยงกระแสแม่เหล็กไฟฟ้าเทียมนี้ได้ มีอาจารย์ท่านหนึ่งแนะนำว่า...

1. หากเราอาศัยอยู่ในประเทศที่อยู่เหนือเส้นศูนย์สูตร ให้เราหมุนตัวไปทางขวาช้าๆ เนื่องจากบริเวณดังกล่าวได้รับอิทธิพลจากขั้วบวก

2. หากเราอาศัยอยู่ในประเทศที่อยู่ใต้เส้นศูนย์สูตร (ประเทศไทย) ให้เราหมุนตัวไปทางซ้ายช้าๆ เนื่องจากบริเวณดังกล่าวได้รับอิทธิพลจากขั้วลบ

การหมุนตัวไปตามที่แนะนำข้างต้นเป็นการรักษาสสมดุลของร่างกาย เพื่อแยกขั้วต่างทางไฟฟ้า ทำทุกวันอย่างสม่ำเสมอ เหตุผลที่ให้หมุนช้าๆ เพราะเกรงว่าจะเวียนศีรษะไปเสียก่อน จะทำให้สุขภาพแข็งแรงไม่เป็นโรคสมองเสื่อมด้วยนะค่ะ

การที่มนุษย์เราจะรักษาความสมดุลของร่างกายไว้ได้ อาจารย์บอกว่าให้หมั่นหมุนไว้ คล้ายๆ กับ ลูกข่างที่หากหมดพลังงานและหยุดหมุนก็จะล้มลงทันที...

ปล. อ่านแล้วลองวิเคราะห์ดูก่อนนะจ๊ะ

คุณ mead : ขอขอบคุณครับคุณขจรวรรณ ดีเลยครับมาทบทวนความรู้เดิมให้ผมอีก รู้สึกว่าเป็นอาจารย์เดียวกันครับ (อ.ปริญญา).. เรื่องหมุนตัวปรับสมดุล แต่ไทยเราอยู่เหนือเส้นศูนย์สูตร ต้องหมุนตัวตามเข็มนาฬิกา นะครับ ถ้าจำไม่ผิด.. ใช่มั้ยครับ

รู้สึกคนแถวนี้เคยไปฟังบรรยายของ อ.ปริญญา มาหลายท่านเลยนะครับ..มาเรียนต่อยอดความรู้ด้วยกัน เดี่ยวหมุนๆ ไปก็กลมกลืนกันได้ครับ ขอต้อนรับสมาชิกใหม่ด้วยนะครับ++

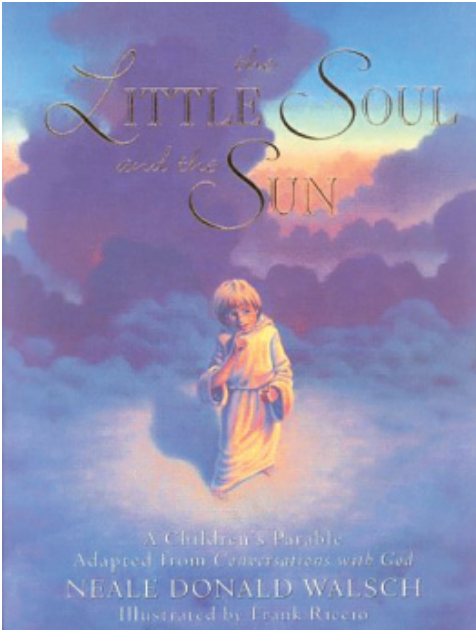
คุณ khajornwan : เคยถามอาจารย์แล้วค่ะ อาจารย์ยืนยันว่าประเทศไทยให้หมุนซ้ายค่ะ.. และก็ดีใจมากค่ะที่เจอรุ่นพี่ที่มากความสามารถเช่นนี้

คุณ zipper : สวัสดิ์ครับ ได้ลองไป Dallas ดูแล้ว ไปทาง google earth นะครับ ไม่ได้ไปทางฝัน ฮะๆ พี่นักเขียนคงจะเชิญชวนให้ไปเที่ยวทางฝันแน่เลย

นิทานเรื่องนี้ค้างกับเมลिटซ์อ่านแล้วดีมากเลย เขียนเปรียบเทียบจนเห็นภาพ

เผอิญนึกถึงนิทานเรื่องหนึ่งพอดีเลยจะเอามาให้อ่านกันบ้าง อาจจะยาวไปหน่อย นิทานเรื่องนี้ชื่อว่า The Little Soul and The Sun

The Little Soul and The Sun

By Neale Donald Walsch

คำอุทิศผู้แปล แต่ “วิญญาณน้อย” ทุกดวงบนโลกใบนี้

กาลครั้งหนึ่งซึ่งไร้กาลเวลา มีวิญญาณน้อยดวงหนึ่งกล่าวขึ้นกับพระเจ้าว่า “ผมรู้แน่ๆว่าผมคือใคร”

พระเจ้าตอบกลับไปว่า “เขี่ยมมากเลยจ๊ะ แล้วเธอคือใครกันล่ะ?”

วิญญาณน้อยตะโกนสุดเสียง “ผมคือแสงสว่างครับ!”

พระเจ้ายิ้มชอบใจ “ถูกต้องจ้ะ!” พระเจ้าร้องบอก “เธอคือแสงสว่าง”

วิญญาณน้อยแสนจะมีความสุข เพราะเขาได้รู้ในสิ่งที่วิญญาณทุกดวงในอาณาจักรอยู่ ณ ที่นั้นเพื่อจะได้รู้

“ว้าว” วิญญาณน้อยพูด “แจ๊จจริงๆ เลย”

แต่ในไม่ช้า การรู้ว่าตนคือใครก็ไม่เพียงพอเสียแล้ว วิญญาณน้อยถูกปลุกเร้าจากภายใน และตอนนี้ก็ต้องการที่จะเป็นตัวตนที่เขาเป็นอยู่ ดังนั้น วิญญาณน้อยจึงกลับไปหาพระเจ้าอีกครั้ง (ซึ่งก็เป็นความคิดที่ไม่เลวทีเดียวสำหรับวิญญาณทุกดวงที่ต้องการจะเป็นตัวตนที่แท้จริงของตัวเอง) และกล่าวว่า

“สวัสดิ์ ท่านพระเจ้า! ตอนเนี่ยนะ ผมรู้แล้วละว่าผมคือใคร แต่ที่นี้จะเป็นอะไรมัย ถ้าผมต้องการเป็นแบบนั้นด้วย?”

พระเจ้าตอบวิญญาณน้อยว่า “เธอหมายความว่าเธอต้องการจะเป็นตัวตนที่เธอเป็นอยู่แล้วใช่มัยจ้ะ”

“คือว่า” วิญญูณน้อยตอบ “การได้รู้ว่าตัวเองคือใครมันก็เป็นแบบหนึ่ง แต่มันก็ไม่เหมือนกันเลยสักชนิดกับการได้เป็นแบบนี้จริงๆ ผมอยากรู้ว่าการได้เป็นแสงสว่างมันรู้สึกยังไง!”

“แต่เธอเป็นแสงสว่างอยู่แล้วนะจ๊ะ” พระเจ้ากล่าวขำพร้อมรอยยิ้มอีกครั้ง

“มันก็ใช่ครับ แต่ผมอยากรู้ว่ามันจะรู้สึกแบบไหนที่ได้เป็นแสงสว่าง” วิญญูณน้อยโอดครวญ

“อืม” พระเจ้าพูดพร้อมหัวเราะเบาๆ “ฉันก็น่าจะรู้อยู่แล้วนะ เธอเป็นพวกที่รักการผจญภัยอยู่เสมอเลย”

จากนั้นน้ำเสียงของพระเจาก็เปลี่ยนไป “มีอยู่เพียงสิ่งเดียว...”

“อะไรหรือครับ?” วิญญูณน้อยถาม

“คืออย่างนี้ มันไม่มีอะไรอื่นอีกนอกจากแสงสว่าง เธอเห็นมัยล่ะจ๊ะ ฉันไม่ได้สร้างสิ่งอื่นใดขึ้นมาเลย เว้นแต่สิ่งที่เธอเป็น เพราะฉะนั้นแล้ว มันจึงไม่ง่ายเลยสำหรับเธอที่จะมีประสบการณ์ถึงตัวเองอย่างที่เธอเป็นจริงๆ เพราะไม่มีสิ่งใดเลยที่เธอไม่ได้เป็น”

“อะไรนะ?” วิญญูณน้อยที่ตอนนี้ลึบสนเล็กน้อยอุทานออกมา

“ลองคิดแบบนี้ก็แล้วกันนะ” พระเจ้าบอก “ให้คิดว่าเธอเป็นเหมือนเทียนเล่มหนึ่งที่อยู่ในดวงอาทิตย์ โอ้.. เธออยู่ตรงนั้นแล้วนะ อยู่พร้อมกับเทียนเล่มอื่นๆ อีกนับล้านล้านเอนกอนันต์มากมายนับไม่ถ้วนที่ประกอบขึ้นเป็นดวงอาทิตย์ และดวงอาทิตย์ก็จะเป็นดวงอาทิตย์หากขาดเธอไป โอ้ ไม่ไม่ มันจะเป็นเพียงอาทิตย์ดวงหนึ่งหากขาดเทียนเล่มใดเล่มหนึ่งไป... ซึ่งนั่นก็ไม่ใช่ดวงอาทิตย์แต่อย่างใดเลยเพราะมันจะไม่ส่องสว่างดงามได้อย่างเคย แต่ที่นี่ เธอจะรู้ตัวเองว่าเป็นแสงสว่างได้อย่างไรในเมื่อเธออยู่ท่ามกลางแสงสว่าง นั่นแหละคือปัญหา”

“เอ่อ” วิญญูณน้อยพรวดขึ้นมา “ก็ท่านเป็นพระเจ้านี่ ใช้ความคิดหน่อยสิ!”

แล้วพระเจาก็ยิ้มขึ้นอีกครั้ง “คิดอยู่แล้วล่ะ” พระเจ้าบอก “เพราะว่าเธอไม่สามารถเห็นตัวเองว่าเป็นแสงสว่างได้เมื่อเธออยู่ในแสงสว่าง เพราะฉะนั้น เราจะห้อมล้อมเธอด้วยความมืด”

“ความมืดคืออะไรหรือครับ?” วิญญูณน้อยถาม

พระเจ้าตอบว่า “มันคือสิ่งที่เธอไม่ได้เป็นไงล่ะ”

“แล้วผมจะกลัวความมืดมัยครับ” วิญญูณน้อยร้องถาม

“เธอจะกลัวถ้าเธอเลือกที่จะกลัว” พระเจ้าตอบ “จริงๆ แล้ว ไม่มีอะไรเลยที่เธอต้องกลัว ถ้าเธอตัดสินใจว่าจะไม่กลัว เธอเห็นมัยล่ะจ๊ะ เรากำลังสร้างทั้งหมดนี้ขึ้นมาเอง เรากำลังเสแสร้งอยู่”

“โอ้” วิญญูณน้อยที่ตอนนี้รู้สึกดีขึ้นแล้วร้องออกมา

แล้วพระเจาก็อธิบายต่อว่า การที่จะมีประสบการณ์ถึงสิ่งใดก็ตาม ด้านตรงข้ามของสิ่งนั้นจะปรากฏขึ้นมา “มันคือของขั้วกันยิ่งใหญ่อ่ะ” พระเจ้าบอก “เพราะหากไม่มีด้านตรงข้ามนั้นแล้ว เธอจะไม่สามารถรู้ได้เลยว่าสิ่งต่างๆ นั้นเป็นยังไง”

“เธอจะไม่สามารถรู้ถึงความอบอุ่นได้ถ้าไม่มีความหนาวเย็น เธอจะไม่สามารถรู้ถึงความสูงถ้าไม่มีความต่ำ จะไม่รู้ถึงความเร็วถ้าไม่มีความช้า จะไม่รู้ด้านซ้ายหากไม่มีด้านขวา จะไม่รู้ที่นี้หากไม่มีที่นั่น และเธอก็จะไม่มีวันนี้หากไม่มีเมื่อวันนั้น”

“เพราะฉะนั้นแล้ว” พระเจ้าสรูป “เมื่อเธอตกอยู่ในวงล้อมของความมืด ขอเธออย่าเข่ากำปั้น แผดเสี้ยวร้อง และก่นด่าประณามความมืดนั้น...”

“...แต่จงเป็นแสงสว่างที่สาดส่องไปสู่ความมืดมิด และอย่าประสาทเสียไปกับมัน เมื่อวันเองที่เธอจะได้อุบัติถึงตัวตนที่แท้จริงของเธอ และคนอื่นทั้งหมดก็จะรู้ด้วยเช่นกัน ให้แสงสว่างของเธอส่องประกายจนกระทั่งทุกคนได้รู้ว่าเธอนั้นพิเศษแค่ไหน!”

“ท่านหมายความว่ามันไม่ใช่ไร้อะไรซึ่งจะทำให้คนอื่นเห็นว่าผมพิเศษแค่ไหน?”

“อ้อ แน่นนอน!” พระเจ้าหัวเราะ “ไม่มีอะไรเสียหายสักนิดเดียวเลยละ! แต่เธอต้องจำไว้ล่ะว่า “พิเศษ” ไม่ได้หมายถึง “ดีกว่า” ทุกคนล้วนมีความพิเศษตามวิถีทางของแต่ละคน! แต่หลายต่อหลายคนกลับลืมนั่นไป และเมื่อเธอเห็นว่ามันเป็นสิ่งที่ดีสำหรับเธอที่จะเป็นคนพิเศษ พวกเขาก็จะได้เห็นว่ามันเป็นสิ่งที่ดีสำหรับพวกเขาด้วยเช่นกันที่จะเป็นคนพิเศษ”

“ว้าว” วิญญาณน้อยร้องขึ้น พร้อมกระโดดโลดเต้นเคล้าเสียงหัวเราะด้วยความเบิกบาน “ผมสามารถพิเศษได้อย่างที่ผมต้องการจะเป็น!”

“ใช่แล้ว และเธอก็เริ่มได้เดี๋ยวนี้เลยด้วยนะ” พระเจ้าบอกพร้อมกระโดดโลดเต้นเคล้าเสียงหัวเราะไปพร้อมๆ กับวิญญาณน้อย

“แล้วส่วนไหนของความพิเศษที่เธอต้องการจะเป็นล่ะ?”

“ส่วนไหนของความพิเศษ?” วิญญาณน้อยทวนคำ “ผมไม่เข้าใจครับ”

“คือว่า” พระเจ้าอธิบาย “การเป็นแสงสว่างคือการเป็นสิ่งพิเศษ และการเป็นสิ่งพิเศษก็มีส่วนประกอบมากมายหลายส่วน ความเมตตาก็เป็นสิ่งพิเศษ ความอ่อนโยนก็เป็นความพิเศษ การเป็นผู้มีความคิดสร้างสรรค์ก็เป็นสิ่งที่พิเศษ ความอดทนนี่ก็พิเศษ เธอคิดวิธีที่จะพิเศษแบบอื่นๆ อีกได้อีกมั๊ยล่ะจ๊ะ?”

วิญญาณน้อยนั่งเงยไปครู่หนึ่ง “ผมคิดวิธีที่จะพิเศษได้เพียบเลยครับ!” แล้ววิญญาณน้อยก็ร้องตะโกนออกมา “การให้ความช่วยเหลือก็เป็นสิ่งที่พิเศษ การแบ่งปันก็เป็นความพิเศษ การเป็นมิตรก็เป็นสิ่งที่พิเศษ ความอาหารต่อผู้อื่นก็แสนจะพิเศษ!”

“ใช่แล้ว!” พระเจ้าเห็นด้วย “และเธอก็สามารถเป็นได้ทั้งหมดนั้นเลยด้วยนะ หรือจะเป็นส่วนใดๆ ก็ตามของความพิเศษนั้นในแบบที่เธออยากจะเป็นในเวลาใดก็ได้ นั่นแหละคือความหมายของการเป็นแสงสว่าง”

“ผมรู้แล้วว่าผมต้องการจะเป็นอะไร! ผมรู้แล้วว่าผมต้องการจะเป็นอะไร!” วิญญาณน้อยประกาศด้วยความตื่นเต้นสุดๆ

“ผมต้องการเป็นส่วนของความพิเศษที่เรียกว่า “การให้อภัย” ครับ มันพิเศษไม่ใช่เหรอที่จะได้ให้อภัย?”

“โอ้ พิเศษสิจ๊ะ” พระเจ้าให้ความเชื่อมั่นกับวิญญาณน้อย “พิเศษมากๆ เลยละ”

“ถ้าอย่างนั้น” วิญญาณน้อยบอก “นั่นแหละคือสิ่งที่ผมต้องการจะเป็น ผมต้องการเป็นการให้อภัย ผมต้องการมีประสบการณ์ถึงตัวเองว่าเป็นการให้อภัย”

“ดีแล้ว” พระเจ้าพูด “แต่มีอยู่สิ่งหนึ่งที่เธอควรรู้ไว้”

ถึงตอนนี้วิญญาณน้อยชักเริ่มจะหมดความอดทนขึ้นมานิดๆ แล้ว เพราะมันจะต้องมีอะไรที่สลับซับซ้อนอยู่เรื่อยเลยสิน่า ใ้ตายสิ

“มีอะไรอีกเหรอครับ?” วิญญาณน้อยถอนหายใจ

“ไม่มีใครให้เธอให้อภัยหรอก”

“ไม่มีใคร?” วิญญาณน้อยไม่อยากจะเชื่อสิ่งที่ได้ยิน

“ใช่! ไม่มีใคร!” พระเจ้ากล่าวซ้ำ “ทุกสิ่งที่คุณรังสรรค์ขึ้นมาล้วนสมบูรณ์แบบ ไม่มีแม้วิญญาณดวงเดียวในการสรรค์สร้างทั้งมวลนี้ที่จะสมบูรณ์แบบน้อยไปกว่าเธอเลย ไม่เชื่อก็ลองหันไปมองรอบๆ สิ”

เมื่อนั้นเองที่วิญญาณน้อยสังเกตเห็นว่า มีวิญญาณกลุ่มใหญ่รวมตัวกันอยู่รอบๆ เป็นวิญญาณที่มาจากทุกสารทิศใกล้ไกลทั่วทั้งอาณาจักร เพราะข่าวได้สะพัดไปว่ามีวิญญาณน้อยดวงหนึ่งกำลังมีการสนทนาที่ไม่ธรรมดาอยู่กับพระเจ้า และวิญญาณแต่ละดวงก็อยากได้ยินเหมือนกันว่าเขาทั้งสองกำลังคุยอะไรกันอยู่

เมื่อวิญญาณน้อยมองไปยังวิญญาณดวงอื่นๆ ที่มีมากมายนับไม่ถ้วนเหล่านั้นแล้ว เขาจำต้องเห็นด้วยกับ คำกล่าวของพระเจ้า เพราะไม่มีแม้วิญญาณดวงเดียวที่จะงดงาม บรรจง และสมบูรณ์แบบน้อยไปกว่าตัวเขาเลย พวกเขาเหล่านั้นล้วนเป็นวิญญาณที่แสนอัศจรรย์ แสงสว่างของพวกเขาต่างส่องประกายจนวิญญาณน้อยแทบจะ จ้องมองตรงๆ ไม่ได้

“แล้วเธอจะให้ภัยใครกัน?” พระเจ้าถาม

“โห นี่ไม่ให้เห็นสนุกตรงไหนเลย!” วิญญาณน้อยคร่ำครวญ “ก็ผมอยากมีประสบการณ์ถึงตัวผมเองว่าเป็น ผู้ให้ภัย ผมอยากจะรู้ว่าส่วนนั้นของคุณพิเศษมันรู้สึกยังไง”

แล้ววิญญาณน้อยก็ได้เรียนรู้ว่าความเศร้าโศกรู้สึกอย่างไร

แต่ทันใดนั้น วิญญาณเปี่ยมรักดวงหนึ่งก็ก้าวออกมาจากฝูงชน “อย่ากังวลไปเลย วิญญาณน้อย” วิญญาณ เปี่ยมรักเอ่ยขึ้น “ฉันจะช่วยเธอเอง”

“เธอจะช่วยฉันเหรอ?” วิญญาณน้อยเริ่มมีความหวัง “แล้วเธอจะช่วยอะไรฉันได้ล่ะจ๊ะ?”

“ทำไมจะไม่ได้ล่ะ ฉันหาคนให้เธอให้ภัยได้นะ”

“เธอทำได้เหรอ?”

“แน่นอน!” วิญญาณเปี่ยมรักร้องบอก “ฉันสามารถเข้าไปสู่ชีวิตในชาติภพต่อไปของเธอได้ และจะทำ บางอย่างกับเธอเพื่อให้เธอให้ภัย”

“แต่ทำไมล่ะ ทำไมเธอถึงต้องทำอย่างนั้นด้วย?” วิญญาณน้อยถาม “เธอ..ผู้เป็นลิ่งสมบูรณ์แบบอย่างที่สุด! เธอ..ผู้สิ้นสะเทือนด้วยความเร็วสูงจนก่อให้เกิดแสงที่ส่องสว่างจนฉันแทบจ้องมองเธอไม่ได้! อะไรที่ทำให้เธอต้อง ลดระดับการสิ้นสะเทือนของตัวเองลงมาจากกระทั่งแสงเจิดจ้าของเธอต้องดำมืดและหนาแน่น? อะไรที่ทำให้เธอ.. ผู้ส่องประกายสว่างจนเราระบ่ำไปพร้อมหมู่ดาว และเคลื่อนไปในอาณาจักรด้วยความเร็วเท่าความคิด..จะเข้ามาสู่ ชีวิตฉัน และจะทำให้ตัวเองหนาหนักจนสามารถทำสิ่งที่ไม่ดีนี้ได้?”

“ด้วยเหตุผลง่ายๆ” วิญญาณเปี่ยมรักตอบ “ฉันจะทำก็เพราะฉันรักเธอไงล่ะ”

วิญญาณน้อยดูจะประหลาดใจกับคำตอบที่ได้รับ

“อย่าแปลกใจไปเลย” วิญญาณเปี่ยมรักพูดขึ้น “เธอก็ทำแบบเดียวกันกับฉันเหมือนกัน เธอจำไม่ได้เหรอ? โอ้.. เธอและฉัน..เราต่างวิ่งระบ่ำมาด้วยกันหลายครั้งหลายครา ผ่านอโณนนับแสนล้านผ่านกับกาลชั่วนิรันดร์ที่เรา ต่างวิ่งระบ่ำด้วยกันมา เราโลดแล่นเคียงกันผ่านทุกช่วงเวลาและหลากหลายสถานที่ เธอเพียงแต่จำไม่ได้เอง”

“เราทั้งสองเป็นมาหมดแล้ว เป็นมาแล้วทั้งสูงและต่ำ ทั้งชายและขวา ทั้งที่นี่และที่นั่น ทั้งเดี๋ยวนี้และเมื่อนั้น เธอฉันต่างเคยเป็นทั้งผู้ช่วยและผู้หญิง ทั้งความดีและสิ่งเลว ทั้งเหยื่อผู้เคราะห์ร้ายและผู้ร้ายที่เทียมโทด”

“เพราะฉะนั้น ทั้งเธอและฉัน เราต่างเคียงข้างกันมาหลายครั้งคราก่อนหน้านี้ แต่ละครั้ง ต่างฝ่ายต่างนำโอกาส ที่ขัดแย้งและสมบูรณ์แบบมาให้อีกฝ่ายหนึ่งได้แสดงออกและมีประสบการณ์ถึงตัวตนที่แท้จริงของตัวเอง”

วิญญาณเปี่ยมรักอธิบายต่อ “และด้วยเหตุนี้ ฉันจะเข้าไปสู่ชีวิตในชาติต่อไปของเธอ และคราวนี้ฉันจะเป็น “คนไม่ดี” และฉันจะทำอะไรบางอย่างที่แสนจะเลวร้ายกับเธอ เพื่อเธอจะสามารถมีประสบการณ์ถึงตัวเธอเองได้ว่าเป็นผู้ให้อภัย”

“แต่เธอจะทำอะไรล่ะ?” วิญญาณน้อยถามด้วยความกังวลเล็กน้อย “แล้วมันจะเลวร้ายมากเลยหรือจ๊ะ?”

“โอ้” วิญญาณเปี่ยมรักตอบพร้อมขยิบตาครั้งหนึ่ง “เดี๋ยวเราจะมาคิดกัน”

จากนั้น ท่าทางของวิญญาณเปี่ยมรักก็ดูจริงจังขึ้นมา และกล่าวออกมาด้วยน้ำเสียงเรียบๆ เบาๆ ว่า “เธอพูดถูกอยู่เรื่องหนึ่ง รุ้ม้ย”

“อะไรหรือ?” วิญญาณน้อยอยากรู้

“เรื่องที่ต้องลดระดับการสั่นสะเทือนของฉันลงมา และจะต้องหนาหนักมากๆ เพื่อจะทำ “สิ่งไม่ดี” ไม่งามนี้ ฉันจะต้องสร้างเป็นในสิ่งที่ไม่ใช่ตัวฉันจริงๆ เลย เพราะฉะนั้นแล้ว มีเพียงสิ่งเดียวที่ฉันอยากจะขอเธอ”

“โอ้ อะไรก็ได้ ฉันทำได้ทุกอย่าง!” วิญญาณน้อยร้องบอก พร้อมๆ กับเริ่มต้นระบำและร้องเพลง “ฉันจะได้ให้อภัยแล้ว! ฉันจะได้ให้อภัยแล้ว!”

แต่วิญญาณน้อยสังเกตเห็นว่าวิญญาณเปี่ยมรักยังคงเงียบงัน

“อะไรหรือ?” วิญญาณน้อยถาม “ฉันจะทำอะไรให้เธอได้บ้างล่ะ เพราะเธอเปรียบเหมือนชุดสวรรค์ของฉันเลยจริงๆ ที่เต็มใจทำสิ่งนี้ให้กับฉัน!”

“แน่นอน วิญญาณเปี่ยมรักดวงนี้คือชุดสวรรค์!” พระเจ้าแทรกขึ้นมา “วิญญาณทุกดวงล้วนเป็นชุดสวรรค์! จงจำไว้เสมอนะว่า ฉันไม่ได้ส่งใครไปให้เธอเลยนอกจากชุดสวรรค์”

วิญญาณน้อยเลยยิ่งต้องการตอบแทนคำร้องขอของวิญญาณเปี่ยมรักมากขึ้นไปอีก “ฉันจะทำอะไรให้เธอได้บ้างจ๊ะ?” วิญญาณน้อยร้องถามอีกครั้ง

“ในช่วงเวลาที่ฉันทำร้ายและทำลายเธอ” วิญญาณเปี่ยมรักตอบ “ในช่วงเวลาที่ฉันทำสิ่งที่เลวร้ายกับเธอเกินกว่าที่เธอจะจินตนาการถึง – ในช่วงเวลานั้นเอง...”

“ว่ามาเลย” วิญญาณน้อยแทรก “ว่ามา.....”

วิญญาณเปี่ยมรักนิ่งอึ้ง “ขอเธออย่าลืมนะว่าตัวตนที่แท้จริงของฉันนั่นคือใคร”

“โอ้ ฉันจะไม่ลืม!” วิญญาณน้อยร้องบอก “ฉันสัญญา! ฉันจะจำเธอในแบบที่ฉันกำลังเห็นเธอ ณ ตรงนี้เวลานี้ไว้เสมอ!”

“ดีแล้วล่ะ” วิญญาณเปี่ยมรักพูดขึ้น “เธอเห็นมัย เพราะฉันจะเสแสร้งอย่างหนัก ฉันจะหลงลืมตัวฉันเองไป และถ้าเธอจำฉันอย่างที่เป็นจริงๆ ไม่ได้แล้วล่ะก็ ฉันก็อาจจำตัวฉันเองไม่ได้ต่อไปอีกนานมากเลย และถ้าฉันลืมตัวตนที่แท้จริงของฉัน มันก็อาจทำให้เธอต้องลืมตัวตนที่แท้จริงของเธอด้วยเช่นกัน และเราก็จะหลงทางกันทั้งคู่ และถ้ามันเป็นอย่างนั้นขึ้นมาเราก็จำเป็นต้องใช้วิญญาณดวงอื่นอีกให้เข้ามาสู่ชีวิตของเรา เพื่อมาช่วยเตือนเราทั้งสองว่าตัวตนที่แท้จริงของเรานั้นคือใคร”

“ไม่ เราจะไม่เป็นแบบนี้!” วิญญาณน้อยให้คำสัญญาอีก “ฉันจะจำเธอให้ได้! และฉันจะขอบคุณเธอที่นำของขวัญชิ้นนี้มาให้ฉัน เพราะเธอได้ให้โอกาสดับฉันที่จะได้มีประสบการณ์ถึงตัวตนที่แท้จริงของตัวเอง”

จากนั้นจึงมีการทำข้อตกลงกัน และวิญญาณน้อยก็เข้าสู่ชีวิตในชาติภพใหม่ พร้อมความตื่นเต้นที่จะได้เป็นแสงสว่าง ซึ่งเป็นสิ่งที่พิเศษมากๆ เลย และยังรู้สึกตื่นเต้นที่จะได้เป็นส่วนหนึ่งของความพิเศษที่เรียกว่าการให้อภัย

วิญญาณน้อยรอคอยอย่างกระสับกระส่ายที่จะได้มีประสบการณ์ถึงตัวเองว่าเป็นการให้อภัย และเตรียมขอบคุณวิญญาณดวงใดก็ตามที่จะทำให้สิ่งนั้นเป็นไปได้ขึ้นมา

และตลอดเวลาของชีวิตในชาติใหม่นั้น เมื่อใดก็ตามที่มีวิญญาณดวงใหม่ปรากฏขึ้นในฉากชีวิตของเขา ไม่ว่าจะวิญญาณดวงนั้นจะนำความเบิกบานหรือความเจ็บขำมาให้ และโดยเฉพาะวิญญาณที่นำความเจ็บขำมาให้ วิญญาณน้อยจะนึกถึงสิ่งพระเจ้าได้บอกไว้

“จงจำไว้เสมอไม่ว่า” พระเจ้ายิ้มละมุน “ฉันไม่ได้ส่งใครไปให้เธอเลยนอกจากทูตสวรรค์”

ต้องขอขอบคุณคนที่แปลมาให้ อ่าน นิทานเรื่องนี้เอามาจากเว็บไหนก็จำไม่ได้แล้ว....

คุณ dont_worry : นิทานยาวแต่สนุกทั้งสองเรื่องเลยคะ เรื่องแรกของพี่นักเขียนทำให้มองเห็นภาพชัด+มีกำลังใจจังคะ ส่วนเรื่องที่สองของพี่ Zipper อ่านแล้วรู้สึกเกลียดคนไม่ค่อยจะลงเลย ได้ผลดีมาก ไม่น่าเชื่อ

มีเรื่องอยากถามคะ ใครลองจัดที่นอนหันหัวไปทางทิศเหนือ-ใต้ แล้วบ้างคะ? เมื่อคืนลองจัดนอนแล้วรู้สึกมันแน่นๆ ที่หัวอะคะ O_o” ...ไม่รู้คนอื่นเป็นไงกันมั่งคะ?

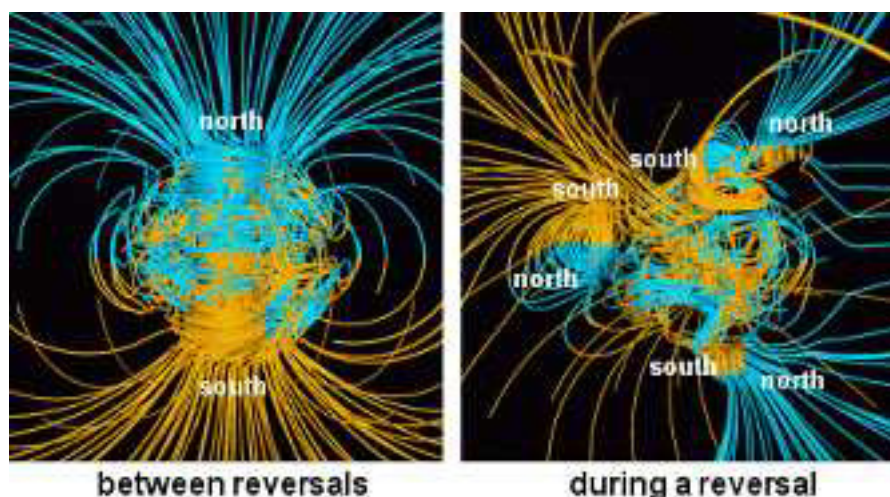
คุณ Chalhoei : ทำแล้วครับนอนสบายไม่ปวดไม่เมื่อยก่อนนอน นอนท่าไหนตื่นมาก็ยังอยู่ที่นั่น สถิติดีกว่าเก่า ส่วนที่คุณ dont_worry รู้สึกแน่นที่หัว ไม่ทราบครับ ต้องรออาจารย์มาตอบครับ

คุณ dont_worry : ไม่นั่นใจว่าเมื่อคืนอุปทานไปเอ็งรีเปล่า ค่ะ ค่ะนี่คงได้ลองอีกทีคะ อีกร้อยละคะ เมื่อคืนอากาศแถวบ้านออกเย็นเยือกเพราะฝนตก เลยนอนไม่ค่อยจะหลับอีกตะหาก สถิติก็ไม่ว่าจะมี สงสัยร่างกายมันคงงออะคะ อยู่ดีๆ ก็มาจัดระเบียบเปลี่ยนทิศให้มันใหม่ อ้ออิ

คุณ physigmund_foid : เส้นแรงแม่เหล็กโลกป่วยครับ ดูนี

โดย Dr.G.G.Junior <http://www.universal-signal.com>

สัญญาณที่อยู่ที่อยู่กับทุกอณูในสรรพสิ่งบอกข้าว่า มีการเปลี่ยนแปลง และมีการเตรียมตัวของสรรพชีวิตมากมาย รวมทั้งมนุษย์ที่เกี่ยวข้องกับการเตือนภัยจากมหันตภัย ที่มันมาถึงโลกและจักรวาลของเราแล้ว บางส่วนที่สามารถรับข้อมูลข่าวสารได้ ซึ่งมีทั้งการถ่ายทอดความรู้สู่บุคคลรอบข้าง หรือส่งสาส์นสู่สาธารณะทั่วไป ก็มี แต่ก็ยังน้อยเกินไป และยังไม่ทราบถึงวิธีการของมนุษย์ที่ช่วยในการลดความรุนแรง หรือจนสามารถเปลี่ยนสถานการณ์ให้มหันตภัยนั้นไม่เกิดขึ้นได้ การแผ่เมตตา และการปฏิบัติต่อโลก เพื่อให้เกิดความสมดุลโดยด่วนที่สุด นั้นสำคัญมากที่สุด ได้กล่าวไว้ในเว็บไซต์ www.universal-signal.com แล้ว และจงพิจารณาการเตือนภัยทั้งหลายให้เป็นข้อการปฏิบัติในการสร้างสมดุลของธรรมชาติ คือ การสร้างสนามพลังงานแห่งธรรมชาติร่วมกันทั้งโลกไม่เลือกชาติ ไม่เลือกศาสนา ไม่เลือกไม่ถือวรรณะ ไม่ถือเป็นของเราหรือของเขา จงเลือกแต่ทุกชีวิตเป็นหนึ่งเดียวร่วมกัน โดยไม่มีความแตกต่างใดๆ ทุกๆ สรรพชีวิตเหมือนกัน คือ ได้รับผลจากความไม่สมดุลของธรรมชาติถ้วนหน้ากัน มหันตภัยไม่เลือกตามหน้าตามนุษย์และสรรพชีวิต แต่ความโหดร้ายของมันนั้น เป็นไปตามกรรมเวรของแต่ละ

between reversals

during a reversal

บุคคลแต่ละชีวิต จนถึงเวลานี้ กรรมเวรของมนุษย์ รวมกันได้ผลออกมาเป็นมหันตภัยล้างโลกเลยทีเดียว สรรพมนุษย์ทุกคนคือ ต้นตอของสาเหตุในการทำลายล้างโลกในครั้งนี้ ที่ร้ายกว่านั้น สรรพชีวิตอื่นที่บริสุทธิ์ ยังต้องรับผลนั้นไปด้วย จึงตระหนักถึง ผลแห่งการทำลายล้างโลก จักรวาล ดาราจักร และเอกภพแห่งนี้เป็นสำคัญอย่างน้อยที่สุด จึงเหลือพื้นที่บนดาวดวงนี้ให้ลูกหลาน เด็กเล็กๆ ทั้งหลาย ที่บริสุทธิ์ให้สามารถต่อมัลมหายใจของตน เพื่อการเข้าสู่ยุคพลังงานใหม่ต่อไปด้วยเถิด

ทั้งหลายทั้งมวลเหล่านี้เข้าได้สัญญาณมาส่งถึงมนุษย์ทั้งหลายให้ตื่น และจตั้งขึ้นมาสร่างสมดุลงแห่งสนามพลังงานแห่งธรรมชาติ ที่เรียกกันว่า Natural Morphic Field โดยการคิดเห็นจริงจากการเปลี่ยนแปลงของโลกปัจจุบัน เป็นตัวอย่างดังต่อไปนี้

1. เส้นแรงสนามแม่เหล็กของโลกขาดและมีการสละบัตของเส้นแรงตลอดเวลา ส่งผลให้เกิดแผ่นดินไหว แผ่นดินยุบ มีพายุที่รุนแรงขึ้น เกิดขึ้นในพื้นที่เดิม และพื้นที่ที่ไม่เคยเกิดมาก่อน เกิดคลื่นยักษ์ถล่มมนุษย์ที่มีกรรมหนักให้ร่างจมลง จบชีวิตก่อนกำหนด

คุณ Mead :

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ khajornwan

เคยถามอาจารย์แล้วค่ะ อาจารย์ยืนยันว่าประเทศไทยให้หมุนช้ายค่ะ.. และก็ดีใจมากค่ะที่เจอรุ่นพี่ที่มีความสามารถเช่นนี้

อ้อครับ.. เกือบหมุนผิดทาง.. จะสังเกตุว่า เวลาเด็กเล่นกันจะชอบหมุนตัวกัน เพื่อปรับสมดุลตามธรรมชาติ ลองหมุนรอบตัวเองบ้างก็ดีครับ

มนุษย์มีความสัมพันธ์กับระบบสนามแม่เหล็กโดยตรง รหัสทางไฟฟ้าเคมี ระบบชีวภาพที่แฝงเร้นอยู่ใน DNA (แห่ง Digitalis) มีอยู่ในมนุษย์และสัตว์ทุกชนิด การที่ปลาวาฬ.. ผึ้ง.. นก.. อพยพ ต้องอาศัยรหัสนำทางจาก Digitalis แต่ระยะหลังมานี้ สัตว์ส่วนมากหลงทิศ แถมมนุษย์ก็รื้อง่ายโมโหง่ายขึ้น.. เพราะสนามแม่เหล็กโลกกำลังแปรปรวนครับ

สนามแม่เหล็กกำลังปรับสมดุลครั้งใหญ่.. เนื่องจากจิตวิญญาณมนุษย์ส่วนมากเหลวไหล พลังงานด้านบวกที่ปลดปล่อยออกมาทางตาที่สามลดลง แต่ปล่อยพลังงานด้านลบมากขึ้น พลังงานที่มอบให้กับโลกจึงไม่พอเพียง.. พลังอำนาจของสนามแม่เหล็กโลกจึงลดต่ำลง

จริงๆ แล้วมีความลับสำคัญอยู่ในใจกลางโลกที่เกี่ยวกับการผลิตสนามแม่เหล็กโลกและก๊าซออกซิเจน ใครที่ยังไม่ทราบ ว่างๆ จะเล่าให้ฟังครับ หรือไม่ก็ไปอ่านหนังสือของ อ.ปริญญญา เพิ่มเติมเอาครับ..

ส่วน Dr. G.G.Junior ที่คุณ physigmund_foid มาโพสต์ท่านนี้ไม่เผยแพร่ครับ เป็นคนไทยที่รับสื่อมาคล้ายๆ กันมาก.. กับเตือนล่าสุดไปอ่านกันดูครับ รับรู้เอาไว้ครับเพื่อความไม่ประมาท :

มหันตภัยของโลกเริ่มต้นแล้ววันนี้ ๒๘ พฤษภาคม ๒๕๕๐ การเตรียมตัวรับคลื่นความร้อน และพายุท่าผ่นยักษ์ในแผ่นดินไทย และทั่วโลก ในเดือนกันยายน-ตุลาคม ๒๕๕๐

คุณต้นTKenji : พี่คนสวยครับ ผมลืมนึกว่า ร่างของเราสามารถนับได้รีเปล่าครับว่ามีกี่ร่าง หรือว่ามีเท่ากันหมด หรือมากกว่าต่างกันอย่างไรครับ สงสัยครับ ถ้าต่างกันเราจะชวนเขามาได้รีเปล่าครับ สงสัยอย่างแรง

คุณ khajornwan : งง..งง.. กับคำถามแต่จะพยายามเข้าใจนะคะ เคยมีอาจารย์ท่านหนึ่งกล่าวไว้ว่าจิตวิญญาณของเราทั้งมนุษย์และสัตว์ได้แบ่งภาคตัวเองคล้ายสัตว์เซลล์เดียวชนิดหนึ่งที่เราเรียกกันว่า อมีบา คือแบ่งเซลล์จาก 1 เป็น 2 จาก 2 เป็น 4 อะไรทำนองนี้จนครบทั้ง 36 ดวง ซึ่งมีคุณสมบัติเหมือนกันทุกประการ และต่างก็ร่วมกันเขียนบทละครเพื่อแสดงร่วมกันและปฏิบัติต่อกันให้ถูกต้อง พร้อมกับถือพันธสัญญาทางจิตวิญญาณก่อนมาถือกำเนิดในร่างกายเนื้อหนัง และเมื่อผ่านบททดสอบตามพันธสัญญาเดิมแล้วก็ต้องชักชวนกันกับคืนสู่จิตวิญญาณเดิมของเราค่ะ.. งงกว่ามั๊ยคะ..

Nova Analai : Hello from Dallas. Texas

ร่างกายตัวตนต่างชาติภาพ ต่างมิติของเรา มีมากมายบนหลายเส้นทางแห่งความเป็นไปได้ อย่างเป็นอนันต์ ไม่อาจนับได้ เพราะไม่ว่าเราจะนึกคิดสิ่งใด ผัน หรือ จินตนาการสิ่งใด เราสร้างรูปร่างตัวตนขึ้นทันที บนเส้นทางแห่งความเป็นไปได้เส้นใหม่ไปเรื่อยๆ อย่างไม่มีวันจบสิ้น

ท่านอาจารย์อนาลัยได้ให้บททดลองการรู้เห็นรูปร่างต่างร่าง ต่างมิติไว้ พี่นักเขียนจะกลับมาแนะนำให้เราทดลองทำกัน ตอนนี้อยู่ได้รายวัน แต่สั้นหน่อยนะคะ เพราะอยู่ระหว่างเดินทาง และเครื่องที่ใช้ค่อนข้างช้า ไม่ถนัดมือ

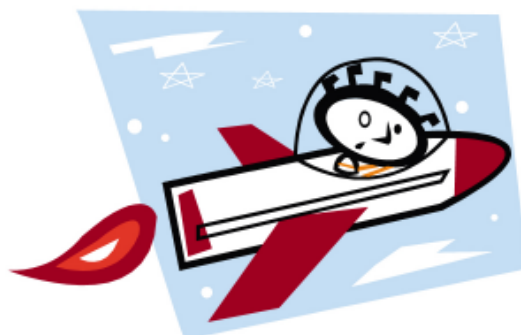
น้องต้นTKenji เอาใจพี่นักเขียนว่าเป็นพี่คนสวย เลยได้รับตอบจาก Texas ก่อนใครเพื่อนเลยนะเนี่ย

คุณ mead : สวัสดีครับพี่นักเขียน มาได้ใจครับ...แค่คิดถึงก็มาแล้ว (ตกใจเลย อีอิ)

Nova Analai : มาถึงที่นี้คิดถึงคุณ Mead เป็นคนแรก เพราะปรากฏว่าพบเรือบินเล็กแบบที่ใส่ไว้ในกระทู้เมื่อวานนี้ บินว่อนเต็มไปหมด เครื่องคอม ไม่ค่อยถนัด ไวตอบยาวๆ ที่หลังนะคะ มีเรื่องแปลกๆ หลายเรื่อง จะเล่าให้ฟัง ตอนนี้อยู่กำลังจะปิดแล้ว

คุณ mead : น่าสนุกดีนะครับ ไวค่อยมาเล่ายาวๆ ใหม่ก็ได้ครับ ไปนอนพักผ่อนและฝันต่อนะครับ nite-nite

Nova Analai :

อ้างอิง : ข้อความดั้งเดิมโดยคุณ dont_worry

ไม่แน่ใจว่าเมื่อคืนอุปทานไปเองรีเปล่า คืนนี้คงได้ลองอีกทีละ อีกอย่างนะคะ เมื่อคืนอากาศแถวบ้านออกเย็น เยะเยือกเพราะฝนตก เลยนอนไม่ค่อยจะหลับอีกตะหาก สถิติก็ไม่จะค่อยมี สงสัยร่างกายมันคงงออะคะ อยู่ดีๆ ก็มาจัดระเบียบเปลี่ยนทิศให้มันใหม่ อีอิ

พีนักเขียนเชื่อว่า การเปลี่ยนทิศการนอนในแนวเหนือใต้ให้คุณมากกว่าให้โทษ แต่ความไม่เคยชิน อาจทำให้รู้สึกอึดอัดเสียนอนแปลกที่ ต่อไป น่าจะสบายขึ้น เพราะโดยทางจิตวิญญาณแล้ว เรานอนในทิศทางที่คล้องจองกับสนามแม่เหล็กโลก และโดยทางชีวภาพตามที่คุณ Mead อธิบายเกี่ยวกับเม็ดเลือดแดง ก็น่าจะทำให้คุณอีกอย่างหนึ่ง ลองนอนทำสมาธิตามที่พีนักเขียนแนะนำนะคะ อาจใช้เวลาปรับตัว ปรับใจสักพักหนึ่ง แล้วน่าจะดีขึ้นคะ หากไม่ดีขึ้น ลองมาดูกันอีกทีว่า มีปัจจัยอื่นๆ หรือไม่ที่ทำให้เกิดอาการอึดอัด

คุณ mead : การเปลี่ยนทิศทางการนอนใหม่ของคุณ dont_worry อาจจะทำให้เกี่ยวกับสภาพภายในห้องก็ได้ นะครับ เช่น.. ถ้าหมุนไปเจอช่องหน้าต่างเหนือหัวเตียง สิ่งแวดล้อมเปลี่ยนไป.. อาจมีแสงตอนเช้าที่เข้ามาทางด้านบน ทำให้มันศิระะ แก้อัดด้วยการปิดม่านทึบไม่ให้แสงเข้าด้านหัวเตียงได้ครับ..

คุณซาไม่รู : **สิ่งที่ได้จากการฝึกฝนคะ มันคืออะไรคะ?**

โลกและสวรรค์เกิดขึ้นได้อย่างไร?

พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ ด้วยการสร้างดวงจิตวิญญาณขึ้นมามากมาย ในดินแดนแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ก่อนในครั้งแรก ให้ทุกดวงวิญญาณมีแต่ความสมบูรณ์แบบ มีแต่ความสุข พระเจ้าทรงมีความตื่นเต้นมากที่ทรงทำได้เช่นนั้น จึงได้สร้างดวงวิญญาณขึ้นมามากมายจนกระทั่งดวงวิญญาณเหล่านั้นไม่อาจอยู่ในดินแดนร่วมกับพระองค์ได้ทั้งหมด ดังนั้นจึงมีดวงวิญญาณดวงหนึ่งมีความคิดอยากสร้างสวรรค์ที่ดีกว่าแข่งขันกับพระเจ้าบ้าง ดวงวิญญาณดวงนี้จึงทรยศต่อพระเจ้า แล้วหนีไปสร้างสวรรค์ใหม่ของตนขึ้นมาพร้อมพาพรรคพวกมากมายนั้น ออกไปอยู่กับตน พระเจ้าทรงเข้าใจดี เพราะดวงวิญญาณที่ไปสร้างสวรรค์ใหม่นี้ ก็คือส่วนหนึ่งของพระองค์ที่จะต้องไปสร้างสวรรค์ใหม่รองรับวิญญาณที่เกิดขึ้นมามากมายนั้น ดังนั้น สวรรค์ของพระองค์จึงมีดวงวิญญาณเบาบางลง และดวงวิญญาณที่เหลือจึงอยู่ได้อย่างมีความสุข ส่วนดวงวิญญาณที่หนีไปเหล่านั้น กลับต้องพบกับความยากลำบาก พวกเขาสร้างสวรรค์ได้แยกว่าสวรรค์ของพระเจ้ามาก และเริ่มอยากกลับคืนสู่ดินแดนเดิม เวลาที่ผ่านมาไม่นานมากนัก ทำให้พวกเขาไม่อาจกลับคืนที่เดิมได้ และต้องพบกับ “ความทุกข์” มากมาย ดังนั้น “ความทุกข์” จึงเริ่มเกิดขึ้นแก่พวกเขาเป็นครั้งแรก พระเจ้าทรงเห็นพวกเขาได้รับความทุกข์เช่นนั้น แต่ไม่ทรงอยู่ในฐานะที่จะช่วยเหลือพวกเขากลับคืนมาได้โดยตรง พระองค์จึงทรงคิดสร้าง “โลก” ขึ้นมา เพื่อให้พวกเขา กลับไปสู่โลกก่อนเพื่อกลับตัวกลับใจ แล้วส่ง “เทวทูต” ของพระองค์ลงไปปรับพวกเขาคืนกลับมายังดินแดนแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ต่อไป

พระเจ้าทรงเลือกดวงดาวที่มีลักษณะใกล้เคียงกับดินแดนแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์มากที่สุด เพื่อสร้างเป็นโลกใหม่ รongรับพวกเขาเหล่านั้น พระเจ้าทรงเห็นดวงวิญญาณเกิดขึ้นมากมาย แต่โลกนั้นเล็กและมีน้อยเกินไปที่จะรองรับการเกิดขึ้นของดวงวิญญาณต่างๆ ได้ทั้งหมดพร้อมกัน ดังนั้น โลกธาตุทั้งหมดจึงไม่พอรองรับการเกิดของดวงวิญญาณเหล่านั้น พระองค์จึงทรงสร้างสวรรค์ชั้นต่างๆ ไว้รองรับดวงวิญญาณจำนวนมากมาย เหล่าเหล่านั้นอีกด้วย โดยมีดวงวิญญาณมากมายคอยทำหน้าที่ช่วยพระเจ้าในการดูแลระบบของสวรรค์ทั้งหมด และเมื่อดวงดาวดวงหนึ่งมีความพร้อมแก่การมีชีวิต พระเจ้าเริ่มให้ดวงวิญญาณอีกกลุ่มหนึ่งไปเตรียมการณสร้างน้ำ และดินที่พร้อมแก่การสร้างสวนสวรรค์พันธุ์ไม้อันสวยงามต่างๆ ขึ้นบนโลก นั่นคือ สวนเอเดน เพื่อรอคอยการจุติของดวงวิญญาณมากมาย เมื่อโลกใหม่เสร็จสมบูรณ์ดีแล้ว พระเจ้าจึงทรงเลือกดวงวิญญาณที่จะลงไปถ่ายทอดเรื่องราวต่างๆ ของพระเจ้าและดินแดนของพระองค์ เพื่อเรียกดวงวิญญาณแห่งความทุกข์กลับคืนสู่ดินแดนแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ งานของพระองค์เป็นเช่นนี้เสมอเมื่อมีโลกเกิดขึ้น

พระเจ้าทรงเล็งเห็นว่ามิดวงวิญญาณมากมาย ที่หลงทางจากดินแดนแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ และดินแดนของพระองค์จะขยายมากขึ้นได้ ด้วยการที่ดวงวิญญาณที่หลงทางเหล่านั้น ฝึกการสร้างสวรรค์ด้วยตนเอง ดังนั้น พระองค์ทรงเล็งเห็นว่า “ดวงวิญญาณแห่งความทุกข์” นั้น มีความสามารถในการสร้างสวรรค์ได้เอง และหากสามารถเรียกดวงวิญญาณเหล่านี้กลับมาพบกับดวงวิญญาณแห่งความสุขซึ่งเป็น “เทวดา” ของพระองค์ได้ ดวงวิญญาณแห่งความทุกข์ก็จะระลึกตนได้ว่าพวกเขามาจากดินแดนแห่งความสุข ดินแดนแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ และสามารถกลับคืนสู่ดินแดนของพระองค์ได้ โดยพวกเขาจะขยายดินแดนของพระองค์ให้กว้างขวางไม่แออัดดังเช่นอดีต รongรับดวงวิญญาณได้มากมายขึ้นอีกด้วย เมื่อคิดเช่นนี้แล้ว พระองค์จึงได้เริ่มแผนการสร้างดินแดนขึ้น

พระองค์ทรงเลือกดวงวิญญาณที่จะไปเกิดเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวของพระองค์ ดินแดนของพระองค์ และวิถีกลับคืนสู่บ้านเดิมของทุกดวงวิญญาณบนโลกมนุษย์ ร่วมกับดวงวิญญาณแห่งความทุกข์ซึ่งหัดสร้างสวรรค์ของตนเอง นอกจากนี้ พระองค์ทรงเลือกดวงวิญญาณชุดแรกเป็นดวงวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์ที่ว่างเปล่า แต่ไร้ซึ่งความรัก เต็มเปี่ยมด้วยความสงบว่างนึ่ง จากพรหมโลก ซึ่งเป็นที่พักรอจุติของดวงวิญญาณมากมายอีกกลุ่มหนึ่ง ด้วยเพราะทรงเล็งเห็นว่าแม่นในสวรรค์ชั้นอื่นๆ ดวงวิญญาณก็มีความแตกต่างไปจากเดิมเสียมากแล้ว ดวงวิญญาณจากพรหมโลกนี้ สมควรที่จะเป็นต้นแบบของดวงวิญญาณอื่นๆ จากสวรรค์ชั้นต่ำลงไปและนรก ที่จะจุติมาในภายหลังอย่างกระนั้นเลย จึงสมควรเลือกพลเมืองโลกชุดแรกที่ดีที่สุดพร้อมที่สุดลงไปเกิดก่อน แล้วพระองค์ก็ทรงตัดสินใจ

ในการนี้ ดวงวิญญาณแห่งการให้อภัยมีความกล้าหาญที่จะลงไปเพื่อถ่ายทอดการให้อภัยแก่ดวงวิญญาณทั้งหลายที่จะกลับคืนมา โดยเฉพาะเหล่าดวงวิญญาณแห่งความทุกข์ ทว่า ดวงวิญญาณแห่งการให้อภัยเกรงว่าจะลืมเรื่องต่างๆ เหมือนกับดวงวิญญาณที่หลงทาง ดังนั้น ดวงวิญญาณแห่งความรักที่อยู่บนดินแดนแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์มาแสนนาน จึงยอมที่จะสละตนเอง เป็นผู้เต็มด้วยความร้ายกาจเพื่อให้เกิดความแตกต่างกับดวงวิญญาณแห่งการให้อภัย และทำให้ดวงวิญญาณแห่งการให้อภัยนั้น สามารถระลึกถึงการให้อภัยอันเป็นสิ่งที่ตนปรารถนาได้ ทั้งสองจึงเป็นดวงวิญญาณที่หาญกล้า และพร้อมเสมอในการสำรวจสู่โลกใหม่ๆ ที่พระเจ้าทรงเลือกจะสร้างมนุษย์ขึ้น

เมื่อพระเจ้าทรงเลือกที่จะสร้างโลกนั้น พระองค์ทรงเลือกดวงวิญญาณแห่งความรัก และดวงวิญญาณแห่งการให้อภัย เป็นมนุษย์คู่แรกบนโลกเพื่อถ่ายทอดเรื่องราวดินแดนของพระองค์สร้างความรักและให้อภัยให้เกิดขึ้นแก่สรรพดวงวิญญาณทั้งหมดที่เกิดขึ้นบนโลก แล้วพระองค์ก็ผสมผสานพลเมืองโลกรุ่นแรกเป็นพรหมมาเกิดก่อน พวกเขาตั้งใจว่างสงบแต่ไม่รู้เรื่องอะไรทั้งสิ้น เพื่อรอการจุดของมนุษย์แห่งความรักและมนุษย์แห่งการให้อภัย แล้วดวงวิญญาณทั้งสองก็จิตตามมา

ไม่นานนักพระเจ้าก็ทรงใช้อำนาจของพระองค์ ดึงดวงวิญญาณแห่งความทุกข์กลับคืนมาบ้างทีละเล็กละน้อยให้จิตบนโลก ยามนี้เอง จากโลกที่เคยเต็มไปด้วยความรักและการให้อภัยของมนุษย์คู่แรกที่เป็น “เทวดา” และดวงวิญญาณพรหมร่วมกันสร้างขึ้น มา จึงถูกดวงวิญญาณแห่งความทุกข์และเติมเปี่ยมด้วยความกระหายอยากและความมืดบอดโง่เขลา เปลี่ยนแปลงระบบต่างๆ ทีละเล็กละน้อย จากเดิมที่เคยอาศัยอยู่ในป่าที่พระเจ้าสร้างขึ้น พวกเขาเริ่มออกจากป่าและถ้ำ เริ่มไม่นั่งสมาธิแบบดวงวิญญาณพรหม และแสวงหา “อาณาจักร” หรือ “สวรรค์” ส่วนตัว ด้วยการริเริ่มสร้างสิ่งต่างๆ ขึ้น พวกเขาเริ่มสร้าง “บ้าน” แยกออกจากกันมากมาย เริ่มแสวงหาอาหารมาเก็บสะสมไว้ในบ้านของตน เริ่มรวมตัวกันเป็นหมู่เป็นเหล่า แล้วกลายเป็นสังคมและเมืองขึ้นมากมาย พวกเขาเริ่มแย่งชิงอาหารกันเมื่ออาหารขาดแคลน การทำผิดต่างๆ ก็เริ่มต้นขึ้นมากมาย ความรักและให้อภัยก็ลดลง พวกเขาเริ่มเห็นแก่ตัวและแยกกันอยู่ส่วนตน ไม่สนใจผู้ใด และไม่ปฏิบัติตามคำสอนเทวดา

พระเจ้าเห็นสมควรแก่เวลาแล้ว ที่จะให้ “ดวงวิญญาณจากนรกได้เกิดบ้าง” เพื่อให้ดวงวิญญาณที่หลงทางไปสู่นรกนั้นได้แก้ตัว กลับตัวกลับใจใหม่ เรียนรู้ความดีงามที่ยังคงเหลืออยู่บ้าง ทว่า ดวงวิญญาณที่มาจากนรกนี้ มีลักษณะที่แตกต่างไปจากความสมบูรณ์แบบที่พระเจ้าสร้างไว้แต่เดิมเสียแล้ว พวกเขามีร่างกายที่พิกลพิการเปลี่ยนแปลงไปสารพัดสารพัน คล้ายสัตว์กึ่งคน เมื่อพวกเขาได้มาเกิดในท้องของมนุษย์ปกติ ทำให้มีลักษณะผิดแปลกแปลกไป เป็นครึ่งคนครึ่งสัตว์มากมาย ผู้คนเห็นเขาก็ตกใจที่ได้คลอดบุตรของตนมาเช่นนี้ บ้างก็รังเกียจนำไปทิ้งในป่าให้พ้นไป นานวันเข้า ก็มีเด็กครึ่งสัตว์ถูกทอดทิ้งในป่ามากมาย เด็กครึ่งสัตว์เหล่านี้ก็ได้เรียนรู้การใช้ชีวิตอยู่ในป่าเหมือนบรรพบุรุษของพวกเขา พวกเขาอดตายได้ด้วยวิธีการมากมาย บ้างก็ค้นพบวิธีทำสมาธิเพื่อให้ตนไม่หิวอาหาร บ้างก็ใช้ความเคยชินเดิมในนรก มาเช่นฆ่ากินกันเอง ยามนี้เอง “การกินกันเองของสัตว์” ก็ได้เกิดขึ้นเป็นครั้งแรก เด็กครึ่งสัตว์ชนิดต่างๆ เริ่มเข้าหากันเพื่อเอาตัวรอด ครูเริ่มกินนาค แล้วกินต่อๆ ทอดกันไป จากนั้น พวกเขาก็ลั่นออกมาจากป่า และได้พบว่าแท้แล้วพวกเขาถูกคนนำมาทิ้ง ความเคียดแค้นชิงชังของพวกเขาก็ประเดประดังเข้ามา พวกเขาเริ่มโจมตีมนุษย์อย่างหนัก มนุษย์ที่อาศัยอยู่แต่ในบ้านจึงมีความอ่อนแอ แล้วเริ่มแสวงหาเวทมนตร์มาต่อสู้กับครึ่งคนครึ่งสัตว์เหล่านี้ กลายเป็นยุคพอมด ที่คนมีเวทมนตร์ต่อสู้กับครึ่งคนครึ่งสัตว์ จนในที่สุด ครึ่งคนครึ่งสัตว์ต้องยอมรับความเป็นจริงแล้วหลบหนีเข้าป่าไป ไม่อาจอยู่อาศัยร่วมกับคนได้ แล้วสมสู่กันเอง เกิดเป็นสัตว์ชนิดต่างๆ และไม่เหมือนเค้าเดิมแห่งความเป็นครึ่งคนครึ่งสัตว์อีกต่อไป ส่วนมนุษย์ก็มีความโหดร้ายมากขึ้น มีเวทมนตร์ที่ร้ายกาจ มีอาวุธที่ร้ายกาจ และเลียนแบบการกระทำของครึ่งคนครึ่งสัตว์ ด้วยการ “กินสัตว์ต่อเป็นทอดๆ บ้าง” มนุษย์เริ่มหลงเหลือในอำนาจและก่อสงครามกันเองมากมาย ระยะเวลาเทวดาจึงลงมาเล่าเรื่องราวของดินแดนแห่งความบริสุทธิ์เป็นระยะ แต่ก็ไม่สามารถแก้ไขได้ จนกระทั่งได้เรียนรู้และได้ประสบการณ์มากมาย (บารมีเต็ม) จึงได้คัดเลือกเป็นพระบุตร

พระบุตรจะทรงจุดมาช่วยให้มนุษย์รอดจากการเวียนว่ายตายเกิด กลับสู่ดินแดนอำมตะ ดินแดนแห่งความสุขนิรันดร์ กลับคืนสู่รากฐานบ้านเก่าที่แท้จริง (พระบุตรคือพระพุทธเจ้า หรือพระโพธิสัตว์)